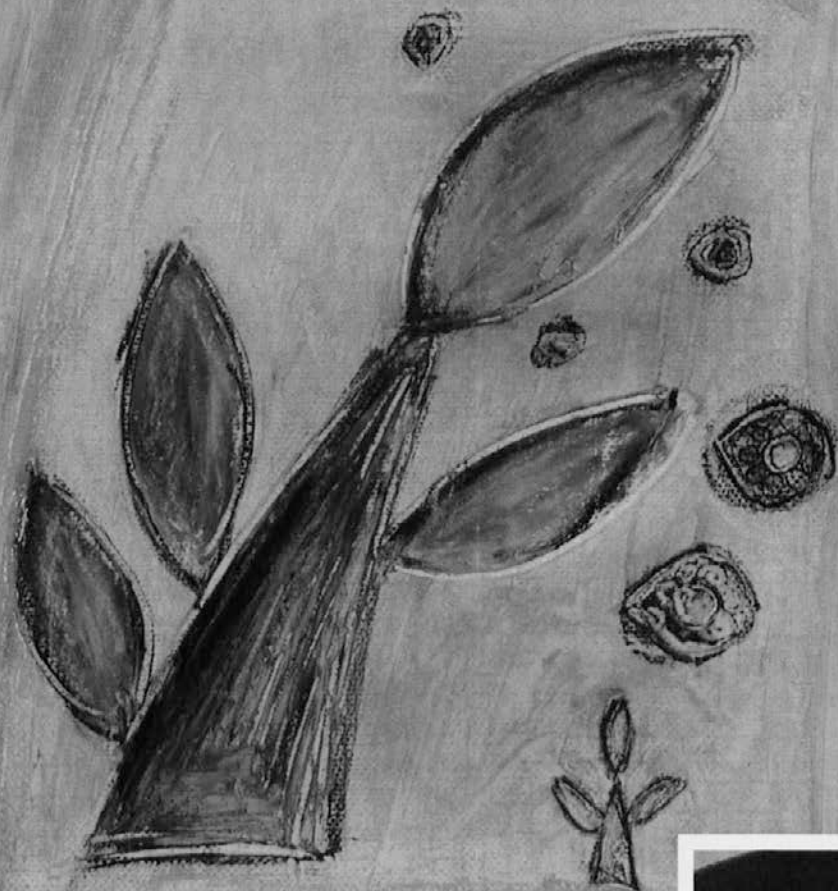

misli

THOUGHTS

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Production Editor) Katarina Mahnič + Računalniški prelom Draga Gelt + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 - E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 15 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije po ladijski pošti 25. letalsko 45 dolarjev + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

APRIL je v znamenju praznika velike noči in velikonočnega časa. Želo smrti, s katerim je zaznamovano vse, kar je živega na svetu, za človeka premaga Kristusovo vstajenje. To veselo oznanilo odmeva po vsem krščanskem svetu že dva tisoč let. Iščemo novih načinov, kako bi to skrivnost vere približali sebi in drugim. Živeti iz vere v vstajenje pomeni med drugim videti v življenju in ljudeh to, kar je dobrega in lepega, graditi na veri, da je človek v bistvu dober, boljši kot si včasih mislimo ali upamo verjeti. Če nagovorimo dobro v njem, sprožimo novo rast. Jezus je povedal učencem in nam, da bomo tudi mi obujali mrtve, če bomo verovali vanj. Človek je včasih tako notranje ranjen, da v njem nekaj umre. Neskončna božja ljubezen je obudila Jezusa. Opremljeni z vero v Vstalega Gospoda moremo verovati, da bo božja in naša ljubezen obudila od mrtvih tudi skrite zaloge dobrega v vsakem izmed nas.

Hvala lepa za velikonočna voščila. Hvala tudi vsem, ki ste zvesti bralci že od takrat, ko je Misli urejal p. Bernard. Naj vam tudi ta številka prinese nekaj prazničnega in slovenskega.

M. Metod

Glasba iz Baragove knjižnice

NOVE KASETE

CENA \$12

VELIKONOČNE PESMI

ZORAN CILENŠEK - Špela

LOJZE SLAK - Popotnik 1

LOJZE SLAK - Popotnik 2

BIG BEN - Stara mama

LOJZE SLAK - Raj pod Triglavom

STANE VIDMAR - Tri grenke solze

SIMONA WEIS - Mati, največji uspehi

ALPSKI KVINTET - Na Brezjah že zvon zvoni

HIT PARADA - različni izvajalci (Simona Weiss, Stane Vidmar,

Nace Junkar, Marijan Smode, Alfi Nipič...)

SEM RIBENČAN URBAN

ANSAMBEL BRATOV AVSENIK - Otoček sredi jezera

IZ BOGATE GLASBENE SKRINJE LOJZETA SLAKA 4

ZLATKO DOBRIČ - Sedem dolgih let

ANSAMBEL BRATOV AVSENIK - Vse življenje same želje

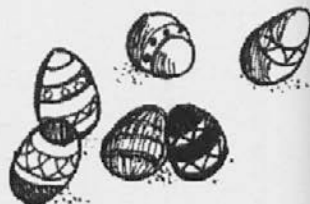
MELODIJE MORJA IN SONCA - Največji uspehi

MAGNET - Polnočni poljub in največji uspehi

BRATJE IZ OPLOTNICE - Pesem nikoli ne umre

ALPSKI KVINTET - Veselo po domače

ANSAMBEL LOJZETA SLAKA - Iz bogate glasbene skrinje

Gornje in druge kasete (poglejte v lanskoletno junijsko številko Misli) lahko naročite po pošti. Vse čeke z naročili prosimo napišite na Baraga Library. Prosimo, vključite poštnino.

Slika na naslovnici je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK in nosi naslov Jesen. Leto 1999 je namreč Mednarodno leto ostarelih, leto jeseni življenja. Zato vam bomo na fotografijah prek celega leta predstavljali portrete starejših ljudi vseh narodnosti in ras, saj je prav strpnost do različnosti ena največjih in najlepših prednosti življenja v Avstraliji.

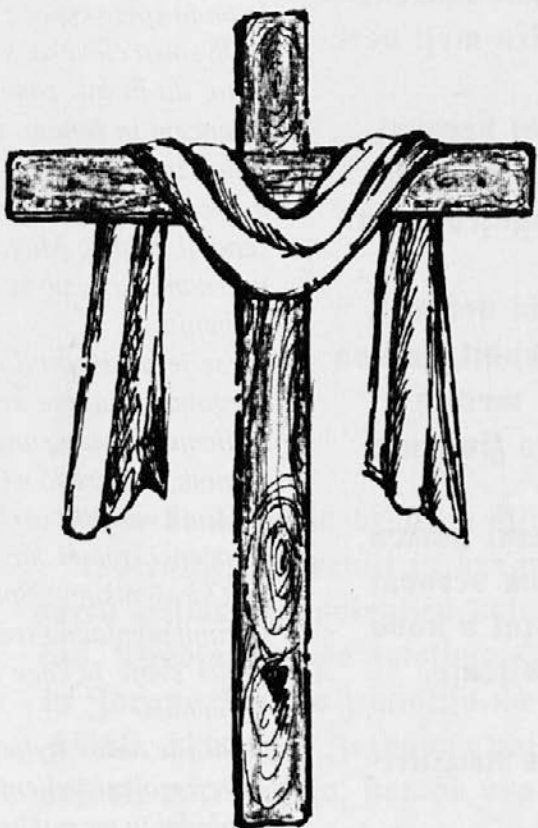
Nazaj v Galilejo

Tone Gorjup

Leto 48, št. 4
April 1999

Nazaj v Galilejo	- stran 65
- Tone Gorjup	- stran 65
Velikonočno voščilo	- stran 67
Trikrat v Avstraliji...	- stran 68
- Ciril Velkovrh	- stran 68
Izpod Triglava	- stran 70
Naše nabirke	- stran 74
Sv. Ciril in Metod Melbourne	- stran 75
- p. Metod	- stran 75
Velika noč	- stran 77
- Fran Saleški Finžgar	- stran 77
Sv. Rafael Sydney	- stran 78
- p. Valerijan	- stran 78
Sveti Frančišek Asiški	- stran 80
- Marija Kmetova	- stran 80
Tonček iz Potoka	- stran 82
- p. Bazilij Valentin	- stran 82
Sveta družina Adelaide	- stran 84
- p. Janez	- stran 84
Da ne bi pozabili...	- stran 86
- Katarina Mahnič	- stran 86
Križem avstralske Slovenije	- stran 88
Pismo o slovenščini X.	- stran 91
- Mirko Mahnič	- stran 91
Kotiček naših mladih	- stran 92
Kaj mi pomeni velika noč	- stran 92
- Ana Ahlin	- stran 92
Naši melbournski ministranti	- stran 93
- Barbara Smrdel	- stran 93
Križanka, fotografija	- stran 94

Resničnost, ki ji nihče ne uide, je grob. Na kamen, ki navadno stoji pri zglavju, napišejo: Tukaj počiva, Tihi dom ali kaj podobnega. Sledijo podatki o umrlem. Jezusov grob je bil drugačen. Velika skala, pečat na grobu in vojaška straža... Ni

bilo časa, da bi napisali Tukaj počiva. Ob svežem grobu slišimo oznanilo: "Vstal je! Ni ga tukaj!"

V Hrani evangelijskih naukov je v velikonočni pridigi Anton Martin Slomšek besede angela ženam takole predstavil:

"... nikar se ne bojte, saj vem, koga bi rade. Jezusa

**Bog,
odstrani kamen,
ki je obira moji veri.**

**Nad bi veroval,
da si ti življenje,
da zmaguješ smrt.**

**Nad bi veroval,
da si obudil Jezusa
od mrtvih
v novo življenje.**

**Odstrani kamen,
da bom veroval
in vstal v novo
življenje.**

Anton Kotzetter

Nazarenskega ki so vam ga sovražniki križali in umorili. Kaj boste iskale živega med mrtvimi? Glejte, rute so še tukaj, v katere je bil zavit, njega pa ni več; on je že od smrti vstal. Le hitro tecite to veselo prigodbo njegovim žalostnim učencem povedat... Vsi ga boste videli, v Galileji vas bo posebno obiskal, kjer ste tolikokrat z njim veseli bili. Saj veste, kako vam je vse naprej povedal."

Slomšek nadaljuje o veselju, ki je navdal žene. Pove tudi, da velikonočno jutro, dan vstajenja čaka vse, ki so umrli, vstali bodo k novemu življenju. Vendar pa je najpomembnejše sporočilo velike noči, da bodo Jezusovi najbližji Jezusa srečali, ga videli in bodo spet skupaj z njim v Galileji.

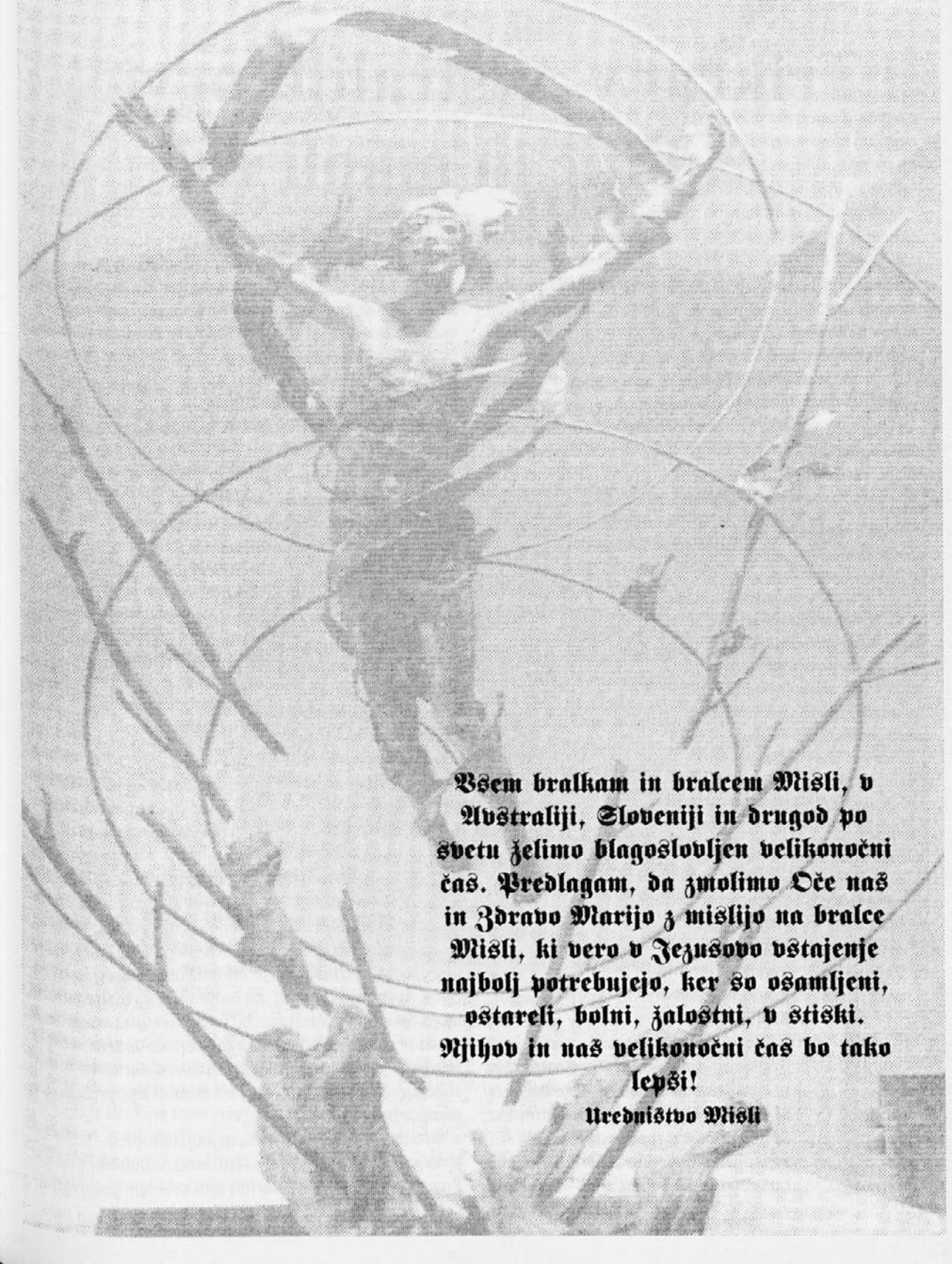
Ob smrti človeka, s katerim smo bili tesno povezani, si želimo le to, da bi bili zopet z njim, da bi ga vsaj še enkrat srečali. Učencem in ženam, ki so bile blizu svojemu Učeniku, se je ta želja izpolnila. To je vstajenje! To je sporočilo velike noči in največji razlog za veselje! Jezusovo vstajenje in srečanje z ženami, Marijo Magdaleno, apostoli in učenci pa je zagotovilo tudi nam, da bomo še enkrat skupaj s tistimi, ki so bili del našega življenja.

Vse je odvisno od naše vere. Ni ona tista, ki oživlja Jezusa; njegovo vstajenje krepi našo vero. On je, ki oživlja in daje življenje. Ne samo angel, tudi Jezus sam naroča: "Povejta mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me bodo videli."

Menih vzhodne cerkve razkriva vzrok za to naročilo. V Galileji so učenci srečali Jezusa. Tam so tudi slišali klic in začeli hoditi za Odrešenikom. Spomin na tiste dni je gotovo v njihovi duši ohranil pomladno svežost. Po nezvestobi zadnjega tedna bi hotel Jezus svoje učence znova potopiti v to prvotno svežino in gorečnost.

Tako je tudi v življenju vsakega izmed nas nekakšna Galileja. Ta je v mojem življenju v času, ko sem se zavedel, da me je Jezus pogledal in me poklical po imenu. Od takrat je morda minilo že mnogo let. Morda so bila ta leta obremenjena z mnogimi grehi. Zato me Jezus vabi, da se vrnem v Galilejo svoje duše, da oživim v sebi pristrčnost in gorečnost prvih dni.

Iz velikonočnega veselja lahko živimo šele, ko se vrnemo v našo Galilejo, na kraj našega prvega doživetja Boga.

**Vsem bralkam in bralcem Misli, v
Avstraliji, Sloveniji in drugod po
svetu želimo blagoslovljen velikonočni
čas. Predlagam, da zmolimo Oče naš
in Zdravo Marijo z mislijo na bralce
Misli, ki vero v Jezusovo vstajenje
najbolj potrebujejo, ker so osamljeni,
ostareli, bolni, žalostni, v stiski.
Njihov in naš velikonočni čas bo tako
lepši!**

Uredništvo Misli

Trikrat v Avstraliji: prvič, zadnjič in nikoli več

Ciril Velkovrh

Prehobil sem Slovensko planinsko pot, dolgo 800 km, ki vodi od Maribora prek naših najvišjih in najlepših vrhov na Triglav (2864 m); od tod pa se spusti do obale Jadranskega morja, ki po besedah papeža Janeza Pavla II., izrečenih na njegov 76. rojstni dan v Postojni, »predstavlja naše odprto okno v svet tretjega tisočletja«. Ob poti sem namesto lova za žigi fotografiral našo prelepo pokrajino ter 350 verskih objektov: cerkva, kapelic, razpel, križev in drugih znamenj, ki predstavljajo del naše kulturnozgodovinske dediščine. Ta znamenja lahko predstavljajo planincem tudi kažipot za nadaljnjo pot. Te diapozitive in fotografije sem v Sloveniji pokazal že več kot 60 krat.

V začetku sem hodil po visokogorskih planinah in se pogovarjal le s pastirji in planinci, kasneje z domačini in dušnimi pastirji po vaseh, ob postavljanju razstav pa tudi z mnogimi slovenskimi kulturniki in skoraj vsemi slovenskimi škofi. V Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani je bil na otvoritvi tudi nadškof dr. Alojzij Šuštar, v galeriji Ars Sacra mariborski škof dr. Franc Kramberger, o

fotografijah pa je govoril univerzitetni profesor cerkvenega prava dr. Stanislav Slatinek. Na Šmarni gori nad Ljubljano je govoril triglavski župnik iz Dovjega France Urbanija, poleg beograjskega nadškofa dr. Franceta Perka pa so maševali še trije duhovniki. V Lavričevi knjižnici v Ajdovščini je govoril univerzitetni profesor latinščine in župnik iz Podrage Otmar Črnilogar, v gradu na Štanjelu pa Peter Černigoj, kaplan iz Komna na Krasu. V kapeli sv. Cirila in Metoda v Vratih, dolini pod Triglavom, pa je maševal p. Ciril Božič.

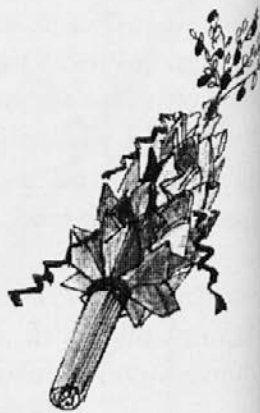
Vsake razstave, majhne ali velike, sem se veselil in vsako imam v lepem spominu, saj so domačini in organizatorji vedno pripravili nekaj posebnega – domačega. Največji

praznik pa je bil 5. julija lani, na dan sv. Cirila in Metoda, ko sem z mašo, kulturnim programom in odprtjem razstave proslavljal svoj god skupaj s koprskim škofom msgr. Metodom Pirihom in mag. p. Cirilom Božičem, gvardijanom samostana na Brezjah na Gorenjskem. Nikdar nisem načrtoval tako velikih razstav in takih praznovanj, saj sem v začetku fotografiral le zase in za svoje veselje.

Fotografije sem želel na razstavi pokazati tudi torontskemu nadškofu dr. Alojziju Ambroziču, ko je prvič po imenovanju za kardinala obiskal svojo domovino. Ko sem iskal primeren prostor v Polhograjski dolini, sem na Dobrovi povsem naključno srečal vašo gospo Drago Gelt, ki je bila takrat na obisku v rojstnem kraju. Pokazal sem ji svoje delo s planinskega področja. Kako zelo pa sem bil že čez nekaj tednov presenečen, ko sta me skupaj z vašim patrom Metodom Ogorevcem povabila, naj tudi pri vas postavim razstavo svojih fotografij.

Da nimam denarja na pretek in da ga za tako dolgo pot tudi ne morem dobiti, sem pač moral dokazati. Čeprav birokratski mlini navadno meljejo zelo počasi, je Urad za Slovence po svetu, ki ga vodi gospa Mihaela Logar, potreboval le tri dni, da je odobril dve letalski karti za pot v Avstralijo in nazaj, na moje veliko veselje tudi za mojo ženo Elico. Vesel sem bil tudi nasvetov Turističnega urada pri Družini in priporočila gospoda Jožefa Školčca, ministra za kulturo, s katerim omenjeni urad tesno sodeluje, da naj med Slovenci v Avstraliji lepo predstavim domače hribe.

Ostal pa je le še en, morda najhujši problem. Kako se bova sama znašla v tujem svetu, med neznanimi ljudmi. Znanci in prijatelji, s katerimi sem se o tem pogovarjal,

so me bodrili in prepričevali, da ste Avstralci in Slovenci, ki ste morali zapustiti domovino pred več desetletji, prijazni ljudje, še posebej z obiski iz domovine. Reči je lahko, še vedno pa me je skrbelo, kako je v resnici. Prvo srečanje na letališču v Melbourneu pa je razblinilo vse dvome in strah. Draga, Štefan, Lucija, Maks in p. Metod, so nas sprejeli z veseljem in nasmehom na obrazih. Zakaj tako, saj nisva prinesla nič posebnega in tudi sama nisva posebno pomembna? Izkazalo se je, kar so mi znanci in prijatelji govorili v Ljubljani.

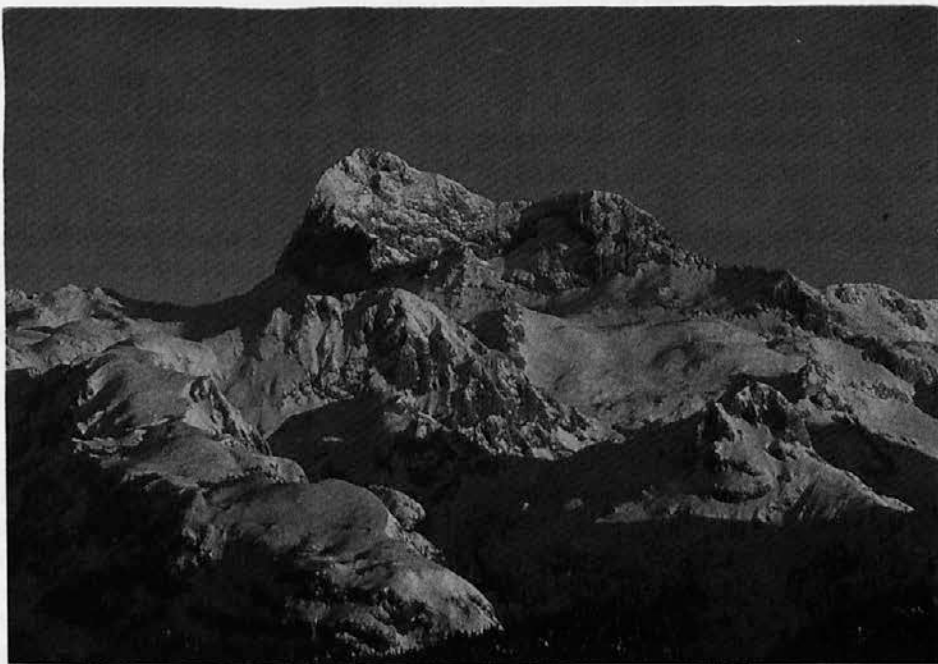
In ne samo to, še veliko več prijaznosti, pozornosti in naklonjenosti sva bila deležna te dni med vami. Čeprav smo se v Baragovem domu dogovorili le za zajtrke, je bila gospa Francka, ki tam gospodinji, naravnost užaljena, če se nisva oglasila tudi na kosilu in večerji. Poleg omenjenih rojakov so naju pogosto spremljali tudi Lojze, Ivanka in Saša. Tako sva si lahko ogledala mesto

Melbourne in nekatere galerije v njem, slovenske grobove, piknike in kenguruje v naravi, kar sem si posebej želel, pot ob južni obali, Dvanajst apostolov, London Bridge in zanimivo pokrajino s številnimi čredami govedi. Prečudovit je bil pogled na Melbourne z višine 800 m in nepozabne so vožnje v velikih osebnih avtomobilih. V Canberri nama je Cvetko Falež, ki naju je gostil kar tri dni, razkazal moderno mesto in popeljal pod najvišji vrh vaših snežnih gora. V Sydneyju naju je Anica z možem Ivom popeljala skozi največje avstralsko mesto vse do novega

olimpijskega stadiona. Tu sem imel priliko in čast obiskati tudi grob svojega strica p. Bernarda Ambrožiča, katerega sem sicer videl le enkrat v življenju. V Adelaidi pa naju je družina Rant sprejela za vse tri dni pod svojo streho. Le tri dni sva si vzela prosto in obiskala prečudovito goro Ayers Rock, jo fotografirala ob sončnem vzhodu in se povzpela do pol poti navzgor.

Vse te poti, prevožene v manj kot treh tednih, presegajo dolžino moje Slovenske planinske poti, po kateri sem hodil leta in leta. Tako se je moja 800 km dolga planinska pot najprej podaljšala že v Sloveniji, ko sem selil razstave iz kraja v kraj, in končno do daljnje Avstralije, kjer živite vi. Moja planinska pot je tako med najdaljšimi na svetu.

Razstave in prikazovanja posnetkov verskih znamenj ob Slovenski planinski poti nisem imel v galerijah, ampak v treh kulturnih in vesrskih središčih v Kewju (Melbourne), Sidneyju in Adelaidi, kjer sva bila gosta vaših patrov: Metoda, Valerijana, Filipa in Janeza. Srečanje z njimi je za naju nepozabno doživetje. Prikazovanje pokrajinskih posnetkov s spomini na prehojeno pot pa sem pokazal še na sedmih slovenskih društvih (Jadran v Diggers Restu, Planica v Springvalu, Melbourne na Elthamskem griču, Ivan Cankar v Geelongu, v Canberri, Planica v Waongu ter Merrylandssu). Krajši

Ciril Velkoverh: Slovenska planinska pot, Triglav

in daljši kulturni programi v vseh teh krajih, tri poklonjene pesmi, knjižna in priložnostna darila klubov in posameznikov z maskoto kenguruja in koale, naju bodo vedno spominjali na obisk v Avstraliji.

S hvaležnostjo se vas bova spominjala, dragi Slovenci, in vesela bova, če se bomo še kdaj srečali, kjerkoli. Mislim pa, da je malo možnosti, da bi se še kdaj vrnila.

JUBILEJ TEOLOŠKE FAKULTETE - V ponedeljek, 22. februarja, je Teološka fakulteta Univerze v Ljubljani praznovala osemdesetletnico svojega obstoja in delovanja. Na njej so se izobraževali v teologiji, modroslovju in drugih vedah rodovi slovenskih škofov, duhovnikov, redovnikov, redovnic in laikov, ki so tisto, kar so se naučili, najprej živeli sami, nato pa posredovali drugim. Zato ta dan ni bil le praznik fakultete, temveč slavje teologije, 'svete znanosti' in Njega, od katerega prihajajo duhovni darovi: Boga samega.

Kakor se je svoj čas izrazil veliki mislec, cerkveni učitelj sv. Tomaž Akvinski: »Iz ljubezni do Tebe sem študiral in delal. Tebe sem oznanjal in učil. Zoper Tebe nisem nikdar ničesar rekel ...« In vendar je sv. T. Akvinski tisti, ki je ob vsem velikem njanju in spoznanjih nazadnje ugotovil: »Zdi se mi, da je vse, kar sem napisal, slama.« Tri mesece pred smrtjo je umolknil v enem samem občudujočem zrenju Boga. Slovesnemu somaševanju v

ljubljski stolnici, ki ga je ob slovenskih škofih, predstojnikih in profesorjih Teološke fakultete v Ljubljani z enoto v Mariboru vodil njen veliki kancler, ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode, pel pa je bogoslovski pevski zbor, je sledila slavnostna akademija v dvorani fakultete. Po njej so podelili diplome slušateljem. Častitljivi jubilej bo z izdajo prvič v slovenščino prevedenih Izbranih filozofskih spisov sv. Tomaža Akvinskega in dveh knjig o njem lepo dopolnila Založba Družina.

M. P.

V ŠKOFIJSKEM DOMU V MARIBORU je imel 9. marca odbor za papežev obisk in Slomškovo beatifikacijo prvo novinarsko konferenco. Predsednik odbora je mariborski škof Franc Kramberger. Na prireditvenem prostoru pri Betnavskem gradu, kjer bo 19. septembra potekala slovesnost, so že posejali travo. Oltarni prostor je zasnoval arhitek Jože Marinko iz Ljubljane. V njegovem središču bo podoba ptujskogorske Matere božje, ki je globoko povezana z našo duhovno zgodovino ter življenjem škofa Slomška. Na častnem mestu bo velika Slomškova slika, ki jo bodo odkrili ob razglasitvi. Po ustaljeni navadi bodo v bližini oltarja postavljeni tudi zvonovi, oltarni prostor pa bodo krasili mlaji iz bližnjih pohorskih gozdov.

Tudi vlada je pred dnevi imenovala odbor, ki bo s strani države skrbel za pripravo papeževega obiska. Vodi ga podpredsednik vlade Marjan Podobnik.

T. G.

SRBSKI PATRIARH PAVLE se je sredi meseca marca mudil na pastoralnem obisku v zagrebško-ljubljanski in tržaški metropoliji. V Ljubljani se je najprej srečal s svojimi verniki v pravoslavni cerkvi v Tivoliju. Patriarh Pavle se je srečal tudi z nadškofom Francem Rode. Povedal mu je, da vrača obisk prejšnjega nadškofa Alojzija Šuštarja, ki je leta 1982 v Beogradu obiskal tedanjega patriarha Germana in ga povabil v Slovenijo. Patriarh je spregovoril tudi o razmerah na Kosovu, kjer je sam v različnih pravoslavnih samostanih preživel 34 let. Iz lastnih izkušenj ve, da je sožitje z muslimani mogoče. Na Kosovu pa živijo tudi katoličani, ki so po večini albanskega rodu. Med njimi že stoletje delujejo naši misijonarji. Med njimi je bil tudi naš svetniški kandidat skopsko-prizrenski škof Janez Gribovec.

T. G.

V ŠKOFJI LOKI od cvetne sobote do velikonočnega ponedeljka izvajajo izvorno obliko Škofjeloškega pasijona. Leta 1721 ga je napisal kapucin p. Romuald Marušič. V naslednjih letih so ga le nekajkrat odigrali v prvotni obliki. Po 200 letih je tokrat znova na sporedu. Pasijon sestavlja dvajset slik, ki prikazujejo zgodbo človeštva od Adama in Eve do Kristusovega trpljenja.

Pasijonska procesija se pomika po ulicah starega mestnega jedra. Na štirih prizoriščih, kjer so postavljeni odri, vsaka skupina ponovi svoj prizor. Med več kot 600 igralci je tudi 80 konjenikov. Pri pasijonu sodelujejo kulturne skupine iz Škofje Loke ter Selške in Poljske doline.

T. G.

V POSTNEM ČASU v naših cerkvah navadno molimo križev pot in tako podoživljamo zadnje trenutke Jezusovega zemeljskega življenja. Marsikje pa imajo zadnja leta pobožnost križevega pota tudi na prostem. Na Sveto Goro pri Gorici se s Prevala ob postnih nedeljah popoldne vije procesija romarjev, ki pri vsaki postaji križevega pota s pesmijo in molitvijo počasti trpečega Odrašenika. Pri tej molitvi se je že večkrat zbralo blizu tisoč romarjev. V Mariboru se verniki zberejo ob vznožju Kalvarije in molijo križev pot na poti do kapele sv. Barbare na vrhu hriba. Podobno je v Višnji Gori, kjer gredo verniki k podružni cerkvi Žalostne Matere božje. Slovenci redovniki in redovnice pa so se že v začetku postnega časa zbrali pri podobnem križevem potu pri grobišču pod Krenom v Kočevskih gozdovih.

T. G.

NOVA GENERALNA DRŽAVNA TOŽILKA - Po številnih zapletih v vladnih krogih je bila vendarle imenovana in izvoljena nova generalna državna tožilka. Zdenka Cerar, ki je nadomestila predhodnika Antona Drobniča, je že umaknila zahtevo za varstvo zakonitosti zoper pravno močno sodbo, s katero so bili obsojeni škof Rožman in drugi soobsojenci.

T. G.

ZAKON O DENACIONALIZACIJI je slovenski parlament sprejel že leta 1991. Ta predvideva vrnitev po drugi svetovni vojni nasilno odvzetega premoženja. Odgovorni v državni upravi so zaenkrat rešili le 30 odstotkov zahtevkov, drugi so se nekam izgubili ali obtičali v predalih. Z zadnjo spremembo zakona o vračanju zaplenjenega premoženja novembra lani so odpadli vsi razlogi za počasno reševanje zahtevkov. Zato Združenje lastnikov razlaščenega premoženja zahteva, da se denacionalizacija

izpelje najpozneje do leta 2000. To od nas zahtevata tudi Evropska zveza in ameriški kongres kot pogoj za članstvo v Evropski zvezi in zvezi NATO. Nekateri odgovorni, ki so se z zaplenjenim premoženjem okoristili, pa čakajo, da bi čim več upravičencev pomrlo.

T. G.

V PLANICI je bil 21. marca postavljen nov svetovni rekord v smučarskih skokih. Nemeč Martin Schmitt je skočil 214,5 metrov.

T. G.

ZAHVALA – Vsem dobrotnikom, ki so po reviji Misli, mesečniku za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji darovali za Andreanum in za Slomškov sklad se iskreno zahvaljujem za dar, ki ste ga poslali na naslov mariborske škofije. Vse rojake naj spremlja varstvo Matere Božje, Kraljice Slovencev, ter priprošnja blaženega škofa Antona Martina Slomška.

mariborski škof dr. Franc Kramberger

BASIC SLOVENE – Pod tem naslovom je v cerkvenem listu krške škofije Nedelja izšel zanimiv komentar pisatelja in filozofa Vinka Ošlaka o namenskem siromašenju slovenskega jezika na slovenskem Koroškem.

»Vse pogostejša so na Koroškem oglašanja, ki so bila na vsem slovenskem območju sicer nekaj vsakdanjega v Cankarjevem času. 'To ni za ljudstvo.' 'To je previsoko.' 'Tega ne razumemo.' Razlika je ta, da Cankarju vsaj še niso oponesli, češ da uporablja preveč besed ali besede, ki jih ne razumejo. Tedaj je bila izobraženost ljudi v stari, kljub vsem hibam vendarle še dobri avstrijski (ne iz avstrijske republike, kajpada!) šoli vendarle tolikšna, da se nihče ni želel osmešiti z 'argumentom', da ne razume kake besede, saj bi ga vsak poslal v šolsko klop ali pa mu svetoval, naj si omisli slovar in vanj pogleda. Cankar se je v svojem času moral spopadati z očitkom nerazumevanja in neljudskosti na višji ravni. Na Koroškem pa smo tako daleč, da je elementarno neznanje postalo argument, ki naj bi se mu znanje uklonilo. Ne le ljudje, ki imajo samo ljudsko šolo, tudi akademsko šolani, tudi duhovniki med njimi, ki se sicer radi hvalijo

s svojo rudimentarno latinščino, se vse pogosteje obregujejo ob besednjak, ki vsaj nekoliko presega vsakdanji pogovor ob mizi in v hlevu. Sklicevanje na Slovenski pravopis ne zaleže več, saj na Koroškem norma ni več znanje, zbrano v priročnikih in jezikovno normativnih delih, norma vse bolj postaja nevednost in intelektualna ter duhovna lenobnost. Ni tako, kakor je bilo nekoč, da je moral človek z manjšim slovarjem in z manjšo prožnostjo jezika zardevati pred onim z večjim in gibčnejšim jezikovnim sestavom. Danes mora na Koroškem tisti, ki si še drzne uporabljati normalni slovenski besedni zaklad, zardevati pred onimi, ki so svoje besedišče skrčili na nekaj sto besed in iz svoje slabosti z aroganco nevednega naredili vrlino.

Vsa slovenska sredstva javnega obveščanja na Koroškem so zdaj v hudi dilemi: ali naj vztrajajo pri

normi slovenskega knjižnega jezika in pri normalnem obsegu in zmogljivosti tega jezika, s čimer tvegajo izgubo bralcev in poslušalcev – ali pa se postopoma prilagajajo vse nižjim legam jezika, da ne bi koga izgubili, a na koncu s temi vred izgubijo jezik sam. Poskus, da bi iz slovenščine na Koroškem naredili nekakšen Basic Slovene, kakor je angleški jezikoslovec Ogden v letu 1924 sestavil Basic English, s katerim so Britanci tedaj skušali rešiti svetovni jezikovni problem, ne da bi morali žrtvovati svojo angleščino, je v resnici že sredi poti. Vprašanje je le, ali bo večji del koroških Slovencev čez čas, če bodo šle stvari v tej smeri naprej, obvladal vsaj tistih 900 besed minimalnega besedišča, kolikor ga je vseboval Ogdenov Basic.«

Nedelja

LIKOVNA KOLONIJA ZA SLOVENSKE UMETNIKE PO SVETU

Slovenska izseljenska matica v okviru Srečanja v moji deželi 1999 tudi letos organizira likovno kolonijo za slovenske likovne umetnike po svetu. Kolonija, ki bo potekala pod mentorstvom prof. dr. Anke Krašne iz Pedagoške fakultete v Mariboru, bo trajala od 23. junija do 2. julija 1999 v Mariboru. Soorganizator kolonije je mariborska sekcija Slovenske izseljenske matice.

V kolonijo bo sprejetih sedem slikarjev (prednost imajo tisti, ki sodelujejo prvič). SIM in Mariborska sekcija bosta poskrbeli za bivanje in slikarski material. Stroške potovanja do Maribora krijejo udeleženci sami. Umetniki po najmanj eno ustvarjeno delo puste organizatorjema, ki poskrbita za razstavo v koloniji ustvarjenih del.

Kandidati za udeležbo v koloniji naj izpolnijo prijavnico do **15. aprila 1999** pošljejo na naslov Slovenska izseljenska matica, Cankarjeva 1, 1000 Ljubljana (faks: 00386 61 1251673; E-mail: sim@siol.net). Vsi prijavljeni umetniki bodo prejeli odgovor do 30. aprila 1999.

Prijavi priložite najmanj dve fotografiji ali diapozitiva (slide) vaših del ter kratko biografijo.

Prijavnica

Podpisani(a) _____

se prijavljam na Likovno kolonijo, ki bo v Mariboru od 23. junija do 2. julija 1999. Izjavljam, da se strinjam z navedenimi pogoji in prosim, da me o sprejemu v kolonijo obvestite na naslov:

_____

_____

Tel&Fax: _____

Podpis: _____

MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO R SLOVENIJE je Veleposlaništvo republike Slovenije v Canberri obvestilo o naslednjih možnostih študija v Sloveniji v šolskem letu 1999/2000:

I. Vpis v srednje in višje strokovne šole v RS.

II. Vpis v 1. letnik slovenskih visokošolskih zavodov (Univerza v Ljubljani in Mariboru).

Kandidati lahko dodatne informacije dobijo v Službi za mednarodno sodelovanje Univerze v Ljubljani, Kongresni trg 12, 1000 Ljubljana, tel. 386 61 1254 055, int. 266 in 267.

III. Pogoji študija v R Sloveniji za potomce slovenskih izseljencev brez slovenskega državljanstva:

Ministrstvo za šolstvo bo v študijskem letu 1999/2000 podelilo skupaj 33 štipendij za potomce slovenskih izseljencev za naslednje vrste študija:

1. Krajša izpopolnjevanja oziroma specializacije od 3-12 mesecev s prednostjo na področjih slovenskega jezika, etnologije, geografije, muzikologije, umetnostne zgodovine in zgodovine za diplomante višjih oziroma visokih šol.

2. Celoletna šola slovenskega jezika na Filozofski fakulteti v Ljubljani, ki traja od 1. 10. 1999 do 31. 5. 2000, razdeljena pa je na začetni, nadaljevalni in izpopolnjevalni tečaj. Rok za prijavo je mesec dni pred začetkom tečaja. Vse dodatne informacije dobite na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Celoletna šola slovenskega jezika, Aškerčeva 2, 1001 Ljubljana (ga. Meta Lokar, tel. 386 61 1769 382 ali tel/fax 1257 055).

Študenti potomci slovenskih izseljencev lahko zaprosijo za štipendijo Ministrstva za šolstvo in šport za vse zgoraj omenjene vrste študija. Prošnje je treba poslati najkasneje do 30. junija 1999 na naslov Ministrstvo za šolstvo in šport, Služba za mednarodno sodelovanje, Ulica Stare pravde 6, 1000 Ljubljana, tel. 386 61 13 23 225 ali 322 776, g. Roman M. Gruden.

Kandidati za študij lahko zaprosijo tudi za bivanje v študentskih domovih. Vse dodatne informacije so dosegljive tudi prek interneta na naslovu: <http://stipend.mss.edus.si>.

IV. Poletna šola slovenskega jezika bo letos potekala na Notranjskem, od 24. 7. do 7. 8. 1999, in v Beli krajini, od 31. 7. do 14. 8. 1999.

Vse rojake, ki jih študij zanima, prosimo, naj za podrobnejše informacije in nasvete v zvezi z njim čim prej pokličejo naše veleposlaništvo v Canberri, tel. 02 6243 4830, kjer bodo dobili še dodatne informacije.

Veleposlaništvo R Slovenije, Canberra

Misli, april 1999

HALO, TUKAJ SLOVENSKI MEDITERAN! – Letos bodo v Kopru že šestič potekali Poletni tečaji slovenskega jezika na Slovenski obali, tokrat od 2. do 15. avgusta 1999, v organizaciji Znanstveno raziskovalnega središča Republike Slovenije in Izobraževalnega centra Modra iz Kopra. Cena je 350 ameriških dolarjev, namenjeni pa so vsem, ki bi se radi naučili slovenskega jezika ali svoje znanje slovenščine

Tartinijev trg v Piranu

še izpopolnili, spoznali Slovenijo in njeno kulturo, hkrati pa preživeli dva prijetna poletna tedna ob morju. Prijaviti se je treba čim prej, do 14. junija pa tudi plačati 70 USD prijavnine. Podrobnejše podatke dobite pri vodji poletnih tečajev Vesni Gomezel Mikolič, Garibaldijeva 18, 6000 Koper, Slovenija. Telefon: 386 66 21 260; fax: 386 66 271 321; Email: vesna.gomezel@zrs-kp.si; <http://www.zrs-kp.si>.

V uredništvu Misli pa imamo brošuro s podrobnostmi in prijavnico za te poletne tečaje.

DOPIŠOVANJE – Lep pozdrav vsem. Sem 26-letni Milan Mavsar, doma tri kilometre od Prešernove Vrbe. Po poklicu sem električar. Pišem vam iz matične domovine, ker me zanima Avstralija in bi jo enkrat rad obiskal. Rad bi izvedel čim več o razmerah na različnih koncih tega kontinenta, predvsem pa bi si rad dopisoval z avstralskimi Slovenci. Vesel sem, da ste Slovenski izseljenci v Avstraliji tako lepo organizirani. Še enkrat lepe pozdrave vam in časopisu Misli. Pišete mi lahko na naslov **Milan Mavsar, Moste 74 b, 4274 Žirovnica.**

URAD ZA SLOVENCE V ZAMEJSTVU in po svetu nas je obvestil, da v sodelovanju z arhivom R Slovenije pripravlja seminar z naslovom *Varovanje arhivskega gradiva slovenskih društev po svetu*. Namenjen je vsem tistim, ki se že ukvarjajo z ohranjanjem arhivskega gradiva o Slovencih po svetu in želijo izpopolniti svoje znanje. Strokovno izpopolnjevanje se bo predvidoma začelo 2. junija in končalo 5. julija 1999. Udeleženci se bodo seznanili z ravnanjem z arhivskim gradivom

društev, ki ima trajen pomen za zgodovino, znanost in kulturo Slovencev po svetu. S seminarjem bi radi okrepiли zavest o pomenu zbiranja in varovanja arhivskega gradiva društev in posameznikov ter opozorili na ravnanje z najrazličnejšimi zapisi, ki nastajajo pri delovanju društev (društvene kronike, zapisniki organov društva, pravila, korespondence, vabila, jubilejne publikacije, fotografije, filmski zapisi, videlo posnetki itd.).

*Vse stroške bivanja, izobraževanja in prevoza bosta krila organizatorja. Prijave, v katerih navedite ime in priimek, rojstni datum, formalno izobrazbo, naslov, telefon, dosedanje delo na področju arhiviranja gradiva, naziv društva, kjer delujete in vaš motiv za udeležbo, je treba do 25. aprila 1999 poslati na naslov: **Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, Ministrstvo za zunanje zadeve R Slovenije, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana. Fax 386 61 178 22 96.** Za dodatne informacije se lahko obrnete na veleposlaništvo v Canberri.*

Helena Drnovšek Zorko, Canberra, A.C.T.

NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU P. BERNARDA ZA NAŠE MISLI

\$100.- Ciril Velkovrh; **\$45.-** Ivan Kostevc; **\$35.-** Vili Mrdjen, Jože Jež; **\$30.-** Marija Hribar, Lubo Pirnat, Marta Majer; **\$25.-** Marjan Marsič, Ivan Jenček, Jana Čeh; **\$20.-** Janez Žust, Rudi Durchar, Fran Palčič, Rudi Simčič, Anica Smrdel, Roža Franco; **\$15.-** Ladislava Vouk, Ferdy Jelercic, Miro Krševan, Danilo Kreševic, Ivan Cetin, Alma Štefanič, Franc Mautner, Jakob Tomšič, Anica Pegan, Slavko Hrast, Vilma Gayfer, Kristina Hrvatini; **\$10.-** Janez Albrecht, Ivan Kovačič, Francka Wetzel, Venčeslav Ogrizek, Janez Žele, Anica Dominko, Ivan Žic, Drago Grlj, Janez Bornšek, Martin Rovtar, Francka in Jože Barbiš, Paula Bernetič; **\$5.-** Janez Jernejčič, Anton Brumen, Ignac Kalister, Marija Vončina, Carlo Perluga, Franc Murko, Branko Kreševič, J. Rejec, Franz Plohl, Adolf Horvat, Terezija Kropich, Marko Zitterschlager, Toni Pirnar, Stanislav Bele, Anton Skok, Štefanija Andlovec, Janez Bornšek, Milka Žele, Jožef Gorup, Jože Dekleva, Milka Kropelj, Ivanka Lapuh, Anton Stariha, Jože Ficko, Marija Ferfolja, Ida Migliacci, Marija Dobrigna, Karel Meze, Stana Lovkovič, Anka Brgoč, Justina Stakič, Angela Majerič, Ivan Zelko, Drago Tomac, Lojzka Jug, Cvetka Koblar; **\$2.-** Jože Debevec.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$30.- Marija Hribar, Julijana Šajn; **\$10.-** Ladislava Vouk; **\$5.-** Ana Kapaun.

ZA OBNOVO BARAGOVEGA DOMA

\$100.- Tončka in Albin Smrdelj, Ciril Velkovrh.

ZA NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$60.- namesto cvetja na grob Stanislava Ogrizka; **\$50.-** Marija Hribar, Lojzka Jug; **\$40.-** Julijana Šajn; **\$20.-** Ivanka Bajt (namesto velikonočnih voščil prijateljem in znancom).

ZA SEMENIŠČE V VIPAVI

\$20.- družina Pavlič.

ZA OTROŠKI VRTEC V MURSKI SOBOTI,

ŽUPNIK MARTIN HORVAT

\$50.- Alojz Žagar.

VSEM DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

sv. **ciril in metod**
melbourne

*p. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054*

“JESEN je v Melbournu najlepša,« sem večkrat slišal v preteklih dneh. Res je veliko svežih, sončnih dni, ki so kot nalašč za sprehode v naravi, za občudovanje božjega stvarstva tukaj na petem kontinentu. Zaradi vsakodnevnih obveznosti in razdalj je treba sicer kar veliko časa preživeti v zaprtih prostorih in presedeti za volanom, vendar pa dobra organizacija in občutek za pravo mero dopuščata tudi dovolj prostega časa. Svetemu Frančišku je bila narava odprta knjiga, ki mu je govorila o Bogu, zato mu želimo vsaj malo slediti tudi njegovi sobratje. K povezanosti s stvarstvom naj bi frančiškani spodbujali tudi ljudi, ki so nam zaupani. Večkrat mi kdo reče, da mu vrt okoli hiše pomeni sprostitev, krajšanje časa, zdravje in še kaj. Hvala Bogu je veliko naših rojakov, ki imajo veselje do vrta in ga znajo lepo urediti. Včasih se tudi ljudje drugih narodnosti zgledujejo po njih in pridejo po nasvete. Ljudje, ki so blizu zemlji, so navadno tudi Bogu bližje. Cerkev je v svoje bogoslužje modro vključila

letne čase in druge spremembe v naravi. Razumljivo je, da se bogoslužni koledar ravna po letnih časih v Evropi, ker se je tam oblikovalo krščanstvo, ki se je potem razširilo po vseh celinah sveta. Tako je na primer božič sredi zime, takrat, ko je noč najdaljša, vendar se počasi dnevi začenjajo daljšati. Z Bogom, ki je postal človek, je duhovna noč vedno krajša, človeški rod je vse bolj razsvetljen z lučjo, ki ga prinaša Božje dete. Velika noč je vsako leto na nedeljo po prvi polni pomladanski luni. Pomlad pomeni novo življenje, novo brstenje. Zima je pomenila smrt. Vstali Gospod prinaša novo življenje, pomlad. V Avstraliji in marsikje drugje so te stvari postavljene na glavo. Za božič je vroče in za veliko noč so noči že dolge. Krščanskih praznikov tukaj ne moremo povezovati z naravo na enak način kot doma v Sloveniji. Lahko pa živimo v povezanosti z njo in spremembami v njej. Še vedno lahko v njej vidimo čudovitega Stvarnika, ki nam je pripravil toliko lepega, se mu zahvaljujemo in ga častimo. Lahko se čudimo, da je Bog položil v seme, ki ga posejemo na vrtu, moč, da vzkljuje in zraste, če ima za to ugodne pogoje. Jezus je o svoji smrti in vstajenju povedal s primero: “Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu.” Velika noč je zato praznik upanja. Upanja, da imajo smisel tako male kot velike smrti, ki jih doživljamo v osebem življenju in v skupnostih. Vera v Jezusa Kristusa nam odpira nov pogled na življenje.

Ciril Velkovrh, dipl. mat. iz Ljubljane je imel v nedeljo, 7. marca, predavanje ob diapozitivih z naslovom Verska znamenja na Slovenski planinski poti. Ogleдали smo si sto posnetkov raznih križev, kapelic, cerkva in drugih znamenj ter občudovali lepoto slovenskih gora in znamenj tudi na petdesetih povečanih fotografijah. O predavateljevih vtisih o Avstraliji in Slovencih si lahko preberete na drugem mestu. S soprogo Eli sta odšla nazaj v Slovenijo v ponedeljek, 22. marca.

Hruški fantje so nas obiskali v nedeljo, 21. marca. Pri maši so zapeli nekaj postnih pesmi, potem pa imeli v dvorani polni koncert ljudskih pesmi. Glede na izreden odmev tako pri nas kot na društvih so očitno zapeli po duši naših rojakov. Naši ljudje imajo radi preprosto, domače in to so jim Hruški fantje prinesli s staro slovensko narodno pesmijo. Kar je drugačno, gre večini prek glav in mimo src.

Tečaj slovenščine za odrasle poteka v okviru našega središča oziroma Slomškove šole. Imeli so že nekaj učnih ur, vendar se še lahko pridružite. Za informacije pokličite Drago Gelt, tel. 9756 0103.

Prodajna razstava ročnih del, slik, peciva, vina in drugih domačih proizvodov bo v nedeljo, 25. aprila. Pripravlja jo naš kulturni odbor. Vabljeni k sodelovanju s predmeti za razstavo. Odprli jo bomo z majhnim kulturnim programom po deseti maši. Za informacije lahko pokličete Tončko Plesničar, tel. 9850 5478.

Maj in šmarnice - Marijo bomo v njenem mesecu počastili s petimi litanijami Matere božje na prvo in zadnjo nedeljo po deseti maši, na vse petke in nedelje pa bomo brali šmarnice. Maj in šmarnično branje v cerkvi naj bo tudi spodbuda, da preberete kakšno dobro knjigo, ki jo imate na zalogi, ali pa si jo sposodite v Baragovi knjižnici.

O velikem tednu in velikonočnih praznikih vam tukaj še ne morem poročati, ker pišem te vrstice že pred cvetno nedeljo. Morda več o tem drugič. Za kroniko tudi ni nič novega. Od prejšnje številke Misli ni bilo nobenega krsta, poroke in hvala Bogu tudi ne pogreba. To zatišje je bilo dobrodošlo za ureditev nekaterih stvari, ki so že dalj časa čakale na pozornost.

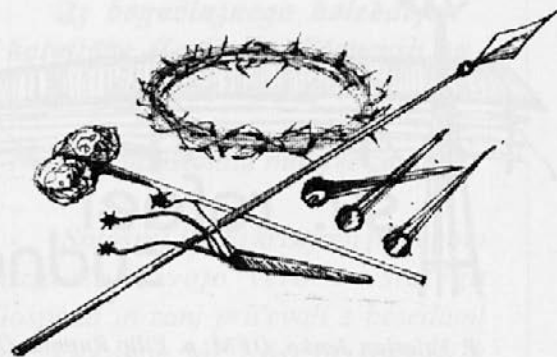
Naj vas praznično razpoloženje spremlja skozi ves velikonočni čas!

p. Metod

Velika noč

Fran Saleški Finžgar

Poznal sem godca, suhega kot trska, dolgega kot poganska sulica. Gosli so mu pele po njegovi mili volji: za cerkev in ples, za jok in smeh.

Na pepelnico pa je odvil strune in škant obesil na steno.

»Do aleluje počivaj!« In se ni dotaknil strun ves post.

Velika sobota. Vse pomito, vse pometeno. Na javorovi mizi je pogrtnjen bel prt. Na prtu pisan jerbas. Otroci stoje okrog mize. Mati prinaša: najprej velik kolač. Ves rumen je kot pšenično polje. Postavi ga prvega v jerbas. »To je spomin Kristusove trnove krone. On – trnovo krono, mi sladko pogačo. Bog bodi zahvaljen za tvojo sveto krono.« Nato prinese pet pirhov. »To so petere bridke rane Jezusove. Pet kapelj Njegove svete krvi. Sveta kri, bodi počaščena stotavžentkrat!« Za obod jerbasa zatakne tri korenine hrena. »Lejte, otroci, to so strašni žebelji, s katerimi so pripeli Zveličarja na križ. Kadar ste hudobni in me žalite in z vsakim grehom kakor s kladivom udarite vnovič na žebelj, da križate Kristusa.«

In nato zadehti pleče in gnjat. Otroci, ki niso cele tedne okusili mesa, se dvignejo na prste. »Tudi meso bo blagoslovljeno, ker pomeni jagnjička, samega Jezusa, ki je bil za nas zaklan.«

Jerbas je napolnjen. Mati ga rahlo zagrne s čipkastim prtičem, ki je ob obodu poln šopoteljnov. Tako stoji jerbas na mizi! Sama lepota in sama skrivnost ga je.

Družina še stoji, ga gleda in molči. Mati – svečenica – je dokončala obred. Njene besede še spokojno plavajo nad jerbasom. Svete so. Božje so.

Velikonočno jutro. Prvi topič sprožijo fantje, in drugega in tretjega.

»Cin-cin-cin« – potrklja mali zvon. In še srednji. Tih. »Bom,« udari nato veliki, kakor bi padel izpod neba. Čez polje zavalovi aleluja zvonov, aleluja strelov. Ptice se prebude, taščica da znamenje, ves zbor se strne: aleluja, aleluja!

V svitu jutra se zibljejo jerbasi proti cerkvi. Na pisanih svitkih počivajo dekličem na glavah. Vesele so; ponosno stopajo v pražnji obleki. Nič ne govore. Mnogi, mnogi utripa srce: »Če se mi posreči, da pridem prva iz cerkve z blagoslovljenim jerbasom, bo še to leto blagoslovil Bog, kar mi gori v srcu. Žena bom, gospodinja.«

Zvonovi pojo veselo pesem: aleluja, aleluja!

»To je dan, ki ga je naredil Gospod.«

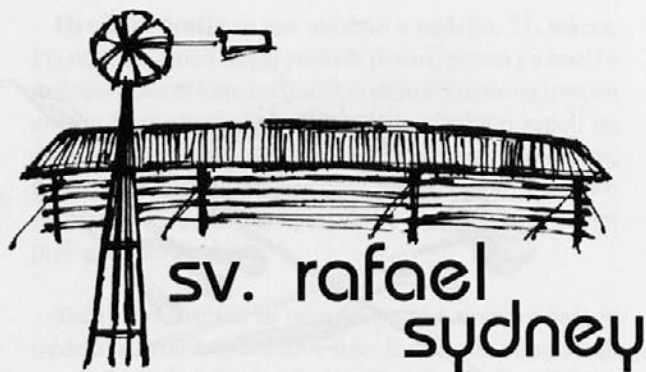
Težki kamen se umakne z groba. Sonce vlije prve žarke v votlino. Njega ni več. Vstal je. Pri zaprtem in zapečatenem grobu je vstal. Zmagovalec!

»Smrt, kje je tvoje želo?«

Pod nebesom se sveti monštranca, v oblacke kadila zavita.

Duhovnik poje: aleluja! Pevci pojo: Zveličar naš je vstal – aleluja. Orgle pojo, zvonovi pojo, drobno popje na drevju brsti, se odpira, da poje, travica poganja – tudi v njej pojo sokovi, in škrjanček – neviden trepeta v soncu in žvrgoli: aleluja.

To je življenje, to je vstajenje! Velika noč je in naše duše pojo pesem: aleluja.

P. Valerian Jenko, OFM; p. Filip Rupnik, OFM
St. Raphael Slovenian Mission
 313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
 (P.O. Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)
 Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

V ponedeljek, 15. marca 1999, je v domu upokojencev Scalabrini v Allambie Heights v N.S.W. umrla MARIJA CEINAR. Rojena je bila 28. 11. 1908 v vasi Sapjane pri Reki. Pred leti je bila povezana z našo skupnostjo. Pogrebna maša za pokojnico je bila 19. 3. 1999 v cerkvi sv. Karola, Ryde, N.S.W., pokopana pa je bila na pokopališču Field of Mars, North Ryde. Pokojna Marija zapušča hčerki Sonjo in Fulvijo, sin Dimitrij pa je umrl že pred leti.

V sredo, 17. marca 1999, je na svojem domu v Seaforthu, N.S.W., umrl JANEZ PERKO, ki se je rodil 20. 1. 1923 v Šiški v Ljubljani kot sin Matije in Pavle, roj. Jordan. Janez je prišel v Avstralijo kot mlad fant in si je kmalu našel zaposlitev, ker je bil zelo podjeten. Vse do svoje bolezni je bil zelo delaven človek. Leta 1955 se je v stolnici Matere božje v Sydneyju poročil z Danico Plesničar, po rodu iz Čepovana pri Gorici. Rodila sta se jima dva otroka, sin Mark, ki je zdravnik

osteopat in hčerka Silvija. Janez zapušča tudi tri vnuke: Kristino, Romija in Jakea. V Ljubljani pa ima še sestro. Pokojnik je bil pred leti eno leto predsednik Slovenskega društva. Pogrebna maša je bila opravljena v cerkvi Matere božje v North Sydneyju v soboto, 20. marca, nato je po poslovnih molitvah sledila upepelitev v krematoriju Northern Suburbs.

Naše iskreno sožalje sorodnikom omenjenih pokojnikov!

KRST - ANA JOSIE LIUZZO, Ingleburn, N.S.W. Oče Sebastian, mati Veronika, roj. Kosednar. Botra sta bila John Kosednar in Josie Liuzzo. – Sv. Rafael, Merrylands, 21. marca 1999.

Novokrščenki, staršem in botroma naše iskrene čestitke.

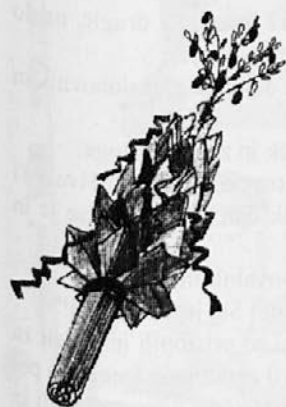
MAJNIŠKA POBOŽNOST bo pri svetem Rafaelu v maju vsak četrtek, petek, soboto in nedeljo. Lepo vabljeni k tej pobožnosti, posebno letos, v letu, ki je posvečeno Bogu Očetu, ko se bližamo velikemu jubileju leta 2000 in bo naš svetniški kandidat Slomšek proglašen za blaženega in ima naša cerkev v domovini sinodo. Prebirali bomo enaka šmarnična branja kot v domovini!

Vstajenje, cerkev sv. Rafaela v Merrylandsu

GOSPOD; DUHOVNIKOV NAM DAJ! – Tako naj se glasi naša iskrena prošnja tudi za letošnjo nedeljo duhovnih poklicev, 25. aprila, ki je 4. velikonočna nedelja. Sv. oče Janez Pavel II. vsako leto izda posebno pismo naslovljeno škofom, duhovnikom, redovnikom in redovnicam kot tudi vsem vernikom, v katerem nas spodbuja k zavzeti molitvi za duhovne poklice. Evangelij te nedelje nam postavi pred duhovne oči Jezusa, podobo dobrega pastirja, ki da življenje za svoje ovce. Nikakor pa ni dovolj, če bi se le enkrat na leto spomnili te važne zadeve katoliške Cerkve, ki ni le skrb papeža, škofov in duhovnikov, ampak celokupne družine vernikov. Zadeva duhovnih poklicev naj bi bila sestavni del naše vsakodnevne molitve. Pa ne samo molitve, ampak tudi

žrtvovanja. Za vse, kar nam je dragoceno, smo pripravljene tudi marsikaj žrtvovati. Tako naj bi tudi za duhovne poklice darovali vsaj del naših križev, težav in bolečin. Poklici pa niso samo duhovniki in redovniki, ampak tudi tisti, ki na ta ali oni način sodelujejo pri dušnem pastirstvu, ki se zavedajo svojega splošnega duhovništva, katerega vsak kristjan prejme pri svetem krstu. Ni dovolj, da se zadovoljimo samo z nedeljsko mašo (da ne omenjam tistih, ki se še niso povzpeli do tega), ampak je treba biti vključen v dogajanje in življenje župnijskega občestva. Vsakemu izmed nas je Bog dal različne talente, da bi jih

uporabljali v prid skupnosti. Nekdo ima glasbeni talent (organisti, pevci), spet drugi talent za poučevanje (katehist) ali je pripravljen pomagati duhovniku, kjer je potrebno. Naj bo letošnja Nedelja Dobrega pastirja za nas spodbuda za redno molitev za poklice in pripravljenost s svojimi talenti sodelovati pri cerkvenem občestvu.

p. Valerijan

Iz bogoslužnega koledarja katoliške Cerkve v Sloveniji za navadno leto 1999

Nameni apostolata molitve za april

- **Splošni:** *Da bi kristjani pogumno razglašali svojo vero v vstalega Gospoda in zanj pričevali z besedami in življenjem ter tako prispevali k izgradnji kulture ljubezni.*
- **Misijonski:** *Da bi v Afriki, ki tako trpi zaradi napetosti in nasilja, Cerkev učinkovito opravljala svoje poslanstvo širjenja sprave, bratstva in miru.*
- **Slovenski:** *Da bi v svetlobi vstalega Gospoda prepoznavali znamenja življenja okrog sebe.*

Sveti Frančišek Asiški

Marija Kmetova

8

5. Pri Gospodovi mizi

Ko je odzvonilo po asiških cerkvah poldne in se je tudi glas najmanjšega zvončka izgubil med oljkami, je odložil Frančišek apno in ometačo, prijel za lonček in se odpravil navkreber proti Assisiju. Skrivaj je gledal duhovnik za njim in si je utrnil solzo, tako je bil ginjen. Videl je, kako urno stopa Frančišek, pa je vendar postal pred mestnimi vrati.

“Zdajle ga je strah,” je dehnil duhovnik, “kaj bo, če ga vidi stari Bernardone! Ubije ga.” Ves v trepetu je čakal, kdaj se povrne Frančišek.

Pač je hitreje bilo srce Frančišku, ko je stal pred prvo hišo. Roke so mu drhtele, da bi se mu skoraj lonček izmuznil na tla. Kri mu je stopila v glavo, da je zašumelo v sencih in zabobnelo v ušesih, najrajši bi se bil okrenil kakor takrat, ko se je bil prvokrat srečal z gobavcem. A kakor tedaj, se je obvladal tudi to pot, vzravnal se je in zaprosil pred vrati:

“Vbogajme, prosim, če vam je kaj ostalo,” in je pomolil lonček. Glas se mu je tresel in spomnil se je, kako je stal v Rimu med berači.

“Francesco!” je vzkliknil nekdo in stopil k njemu. “Beračiš? O ti moj Bog!”

Frančišek mu ni pogledal v obraz, za hip ga je bilo sram in nemo se je zahvalil, ko je dobil nekaj juhe v lonček. Šel je dalje in je zrl v juho in spet obstal. Zasmejali so se mu in mu vrgli skorjico kruha, da je pljusnilo iz lončka. Ni šla procesija za njim, na stopnicah so obstali ljudje in le zdaj in zdaj je udaril smeh in grohot obenj. Ko se je Frančišek vračal, je bil lonček poln različnih ostankov jedil in duhovnik je videl, kako je stopal

Frančišek počasi po stezi. Pred cerkvico je sedel, postavil lonček predse in se zazrl vanj.

“O kakšna brozga je to,” je spreletelo Frančiška, ko je vzel žlico, da zajame. Držal je žlico pred seboj, čudni duhovi so šli iz jedi, vseprek se je mešalo v njej in Frančišku je bilo, da bi bil prevrnil lonček, tako se mu je upiralo in gnusilo.

“V božjem imenu!” je sklenil mladenič in dejal žlico v usta. Žvečil in žvečil je, premleval po ustih, že je hotel izpljuniti, vendar je požrl. Brž je zajel v drugič, naglo požrl, v tretjič, četrtič – in glej! – šlo je.

“Resnično – pomije je!” je dejal na glas duhovnik in sklenil roke.

Frančišek je izpraznil lonček in zahvalil Boga:

“Tvoj gost sem bil danes, Gospod,” je dejal. “Hvala Ti in prosim, če smem priti vsak dan.” Prekrižal se je in pričel delati.

Ljudje so prihajali mimo, povabil jih je:

“Kaj stojite? Pomagat pojdite! Saj je hiša božja!”

In res je bilo nekaj takih, ki so pristopili in prijeli za delo. Frančišek pa jim je pravil zgodbe, se smejal in pel in delal bolj kot vsi drugi. Nič več se niso norčevali iz njega. Občudovali so ga, da se je tako zelo predruščil, in vsi so ga imeli radi. Vsak dan pa je šel od hiše do hiše, k “mizi Gospodovi”, kakor je dejal. A nekoč ga je na taki poti srečal oče. Frančišek je vztrepetal in hotel mimo. Oče pa mu je zastavil pot in zavpil na ves glas:

“Potepuh! Lenariš in ljudi nadleguješ. Fej te bodi! Preklet, trikrat preklet!”

Frančišek se je pokrižal in se z grozo zazrl v očeta.

Zatekel se je k nekemu prosjaku in mu dejal:

“Lepo te prosim, pojdi z menoj! Polovico tega dobiš, kar bom naprosil, a vselej me blagoslovi, kadar me bo oče preklinjal.” In ko ga je drugič spet zagledal oče in vpil nanj, mu je dejal Frančišek:

“Nikar! Nič mi ne škodi Vaše prekletstvo, moj tovariš me vsakokrat blagoslovi, kadarkoli me preklinjate.”

Tedaj se je Bernardone okrenil in izginil med hišami.

A tudi Frančiškov brat Angelo mu ni dal miru. Nekega zimskega jutra, ko je škripal mraz in je drgetal Frančišek po vsem telesu, ga je videl Angelo, ko je stal pred nekim znamenjem in molil. Sunil je tovariša v komolec in mu glasno dejal:

“Vprašaj vendar Frančiška, ali bi ti prodal vsaj za vinar svojega potu.” In se je na ves glas zasmel. Frančišek pa se je okrenil in dejal:

“Ne, ne! Svoj znoj prodajam Gospodu, pa še zelo drago!”

Brat je šel molče mimo in sram ga je bilo.

A nekoč je bilo Frančišku vendarle hudo.

Nič več ni bilo olja, da bi gorela lučka pred Križanim v cerkvi sv. Damijana. Pa je šel Frančišek od hiše do hiše in prosil olja. Tedaj je zaslišal smeh in vrišč in petje in spoznal je glasove svojih nekdanjih tovarišev. Rdečica ga je oblila.

“Mednje ne pojdem,” je dejal, “smejali se mi bodo.”

In kakor bi se gledal iz neke dalje, so prišle misli:

“Kaj nisem smešen? Ali nisem v tej halji kakor pustna šema? In da zidam cerkvico, da prosjačim od hiše do hiše, ali ni to samo hipno in odveč? Mogoče je toliko hinavščine v meni in je vse slabo in iz neke vrste napuha, kar počenjam? Je vse to zares všeč Bogu? Kaj res zahteva Bog vse to od mene? Ali si to le domišljam in hočem biti nekaj posebnega?” Zmajal je z glavo, počasi je šel mimo hiše in hudo mu je bilo. Tedaj ga je zaskelilo v duši. Pogledal je kvišku.

“O Bog,” je dejal, “kako sem majhen! Bojim se, zasmeha ljudi se bojim. Sram me je. A Kristusa ni bilo sram?”

Naglo se je okrenil in stopil v hišo.

Vsa družba je za hip okamenela. Pa se je nasmehnil prvi in kakor na povelje je šel smeh dalje, a Frančišek je obstal pri vratih in govoril:

“Prijatelji, slišal sem vas bil že zunaj in povem vam, da me je bilo sram stopiti med vas. Tako ljubim Boga, vidite; bal sem se vašega roganja. A zdaj se ne bojim nič več in vas prosim v imenu Križanega, da mi kaj podarite. Glejte, olja ni več, da bi imel naš Gospod lučko!”

Tovariši so se zresnili, brez besede so mu dali denarja in Frančišek je hvalil Boga.

6. Pri Mariji z angeli

Popravlil je cerkvico sv. Damijana.

“Kaj zdaj?” se je vprašal Frančišek. “Gospod mi je naročil, naj sezidam Njegovo hišo. Ali je menil, da popravim še katero drugo?”

in poslovil se je od starega tovariša, duhovnika od Sv. Damijana, in je popravil še kapelico sv. Petra. Potem se je napotil v ravnino in si ogledal kapelico Matere božje, Porcijunkulo, ki je bila last benediktincev in so jo ljudje nazivali tudi cerkva Maria degli Angeli (Marija z angeli). Lotil se je dela tudi tu in je bil v tej cerkvi kakor doma. Vseokrog so bili travniki in polja, modrikaste ravni so bile kakor morje, oljke so pošepetavale v vetru, Assisi je bil zgoraj ves bel kakor skala in je zrl nanj in zvečer so lučke mežikale iz hiš in zvezde so utripale z njimi.

“Tu je moj dom,” je dejal Frančišek, legel v travo in poslušal škržate.

Dnevi polni sonca so nastopili za Frančiška. Ure in ure je preždel v kapelici ter se pogovarjal z Bogom.

“Kakor puščavnik bom živel,” je dejal.

Se nadaljuje

P. Bazilij

TONČEK IZ POTOKA

Mladinska povest

Riše: Zorka Černjak

To je bil lov čez drn in strn, ki ga Potok ni videl ravno vsak dan. Drobni Tonček in za njim skoraj osemnajstletni Janez, ves v ognju zaradi svojega strugala.

Vneti 'mizar' je vedel, da bratovim korakom ne bo dolgo uhajal. Vendar je zaradi svoje okretnosti ušel celo iz kota med hišo in mlinom. Hotel se je rešiti v hlev in zapahnuti za sabo vrata, dokler se bratova jeza ne skadi. A bil je prepozen. Zato je skočil na levo in se pognal komaj meter pred Janezom.

»Zdaj zdaj me bo imel...« je mislil hitreje, kakor je tekkel.

Na, nič več ne more uiti!

Zato je Tonček – kot kokoška, ki na begu od onemoglosti sede in zakokodajska – nenadoma počenil. Pa ravno pred jezerom gnojnice, ki se je iztekala iz hleva. Janez se ni mogel več ustaviti, ogniti pa tudi ne. Butnil je vanj in se kot klada zakotalil prek njegovega ukrivljenega hrbta – naravnost v lužo...

Ojej, kako je bilo Tončku všeč! Žal skoraj pogledati ni utegnil, kako se počuti brat, kajti ubral jo je v mlin k očetu. Tu bo menda varen.

Hlapec Martinek je imel zopet priliko za šale. Vendar je bil s kopianjem na vrsti tudi Janez!

Tonček tistikrat gotovo ne bi odnesel brez bratove povrnitve, da ni slučajno zvedel za skrivnost, kako izginjajo klobase iz dimnika. To pa je bilo takole:

Dečko je večkrat izginil pod streho, kjer je rad brskal po stari skrinji, ki je skrivala pravi zaklad. Vse mogoče cerkvene stvari si dobil v njej. Oče jih je dobil po svojem bratu Antonu, duhovniku na Koprščini. Ko je ta za vedno zatisnil oči, je bil Miha poleg. Ni dosti zapustil: vse je namenil revnim tržaškim študentom, kar jim ni že v življenju sproti razdal. Konja in zapravljenček ter skrinjo mašnih stvari je pa le dobil potoški gospodar. »Kadar se

boš vozil, pomni, da sem neštetokrat sedel na zapravljenčku z Gospodom na prsih... Kar je v skrinji, pa shrani! In kadar bodo zopet beli menihi v stiškem samostanu peli psalme, jim nesi vse skupaj...« je očetu s postelje pretrgano povedal brat Anton.

O, to je vedel tudi Tonček! Saj je mlinar Miha otrokom večkrat pripovedoval. Zato pa se je vselej z velikim spoštovanjem bližal skrivnostni skrinji pod streho. Prvikrat ji je trikrat dvignil pokorov in ga zopet spustil. Končno ga je le prislonil na tram ter sedel na rob skrinje. Potem je listal po debelih in v trdo usnje vezanih mašnih knjigah ter s sveto pobožnostjo božal lepo zložene, z zlatom obšite mašne plašče. Mnogokrat si je zaželel, da bi postal gospodar... Pa kaj, ko ga še v osnovno šolo noče sprejeti stiški šomašter! Vedno mu je premajhen. Saj je v resnici. Zato pa vselej, kadar zleze pod streho, pomeri stričev bired. Ko mu ne bo več plesal okrog glave in obtičal z robom na njegovem nosku, bo fant menda že dovolj velik.

Poseben predal v skrinji je bil skrbno zaklenjen. Še oče ga ni nikoli odprl, kakor je vedel Tonček. Pač pa je zvedavim otrokom nekoč povedal, da sta v njem dva keliha. Čakata bele menihe, ki jih je cesar Jožef pregnal iz Stične. Lepo sta zavita in vsak v svoji škattli: močna ključavnica brani, da bi ju nepoklicana roka morila pri čakanju. Zlata sta in le za službo na oltarju: nihče se ju ne sme dotakniti, tudi oče ne... Čakata bele menihe. Že dolgih enajst let.

Kdo bi si mislil, da se pod streho Pintarčkove domačije v Potoku skrivajo taki zakladi!

V skrinji so bile tudi knjige, katere je oče večkrat prinesel iz podstrehe ter listal po njih. Bolj slabo je bral preprosti mlinar, vendar so otroci slišali iz njegovih ust marsikateri nauk Baragovih Zlatih jabolok ali Slomškove knjige Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Zlasti mohorjevsk

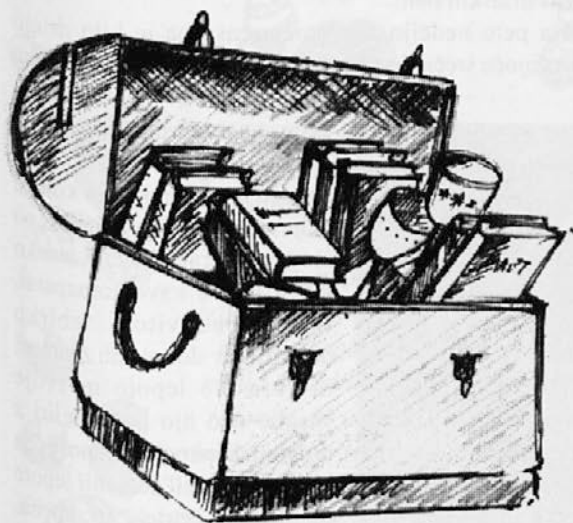
je bila v skrinji cela vrsta.

In še nekaj je skrivala skrinja! Zvit pergament s pečatom: staro listino, katere si Tonček skoraj ni upal potegniti iz pločevinaste urne. Pozneje morda, ko bo poznal črke. Pa saj jih oče tudi poznajo in vendar ne razumejo, kaj stoji na papirju... Vendar je Miha zvedel za vsebino od svojega očeta in temu jo je pravil stari oče. Tudi pri župniku je bil nekoč z urno in mu je duhovni gospod vse raztolmačil.

Enkrat samkrat pomni Tonček, da je oče pergament razvil in pokazal otrokom.

Slovesno se je tistikrat potoški Miha smejal izpod sivih brk in gledal svoj drobiž, ki je radovedno strmel v skrbno napisani papir.

»Vidite, otroci, to listino je nekoč dobila naša hiša. Takrat so bili kmetje še odvisni od gospodov, ki so stanovali po mogočnih gradovih. Stiški pa so imeli nad sabo bele menihe, ki so bili edini pravični gospodarji. Sicer so tudi oni pobirali desetino in zahtevali od tlačanov delo. Vendar niso nikoli povzročali krivic kot krvavi graščaki. Pa je prihrumel Turek v deželo: v rdečih hlačah

in s krvavim mečem... Brrr! Tonček bi zavekal, ko bi videl dolge turške brke! V sam kloster bi vdrli in pobili menihe in kmete, ki so se zatekli tjakaj s svojimi družinami, da jim ni v zadnjem hipu Potoški Valentin zastavil pot in z gorjačo kot snope drugega za drugim pometal z obzidja... Tine je bil končno predrt s turško Turkom ubranili vstop v samostan. Valentinov sin Janez je po prestani nevarnosti postal svoboden desetine in

tlake, dokler bo v Potoku gospodaril Pintarčkov rod. In še novo domačijo mu je postavil samostan, ker je staro požrl turški ogenj. Vse to stoji na tem listu, ki so ga presvitli opat stiški podpisali s svojo roko in nanj pritisnili samostanski pečat...«

Sicer otroci niso dosti razumeli, vendar se jim je zdelo po prazničnem očetovem glasu, da je popisani zvitek dragocena stvar.

»Ni kar tako udrihati Turka za Turkom z gorjačo po glavi,« je vselej mislil Tonček, kadar je sedel na robu skrinje. Dobro se mu je zdelo, da je junak Tine pod Pintarčkovo streho jedel žgance kot jih on. V svoji gorečnosti si je skoraj zaželel, da bi zopet prihlačal rdeči Turek in bi ga zdaj on naklestil po betici. Toda kaj, ko je tako pri tleh! »Tonček bi zavekal, ko bi le ugledal dolge turške brke,« so dejali oče. In dečko jim verjame. Oni že vedno, po čem je moka v Potoku!

Po tistem dopoldnevu, ko se je Janez zaradi svojega brata kopal v luži ob hlevu, je Pintarčkov najmlajši zopet sedel na robu skrivnostne skrinje in pregledoval njene zaklade. Nenadoma pa so vrata podstrehe pritajeno zaječala. Tončka je postalo strah: najbrž je še vedno mislil na rdečega Turka. Morda je ravno zato obsedel kot okamenel. Nič ni bilo hudega, kajti kmalu je spoznal Janezovo postavo. A brat seveda ni slutil, da ga iz temnega kota nekdo opazuje.

Janez se je po prstih primaknil k tramu, kjer so bile obešene kose.

»Le počemu bo rabil koso?« je tuhtal Tonček.

Brat pa je stopil k dimniku, v katerem so se na palicah med kosi svinjine sušile klobase. Dvignil je koso in: »Resk!« – ostrina je dregnila v klobaso ter jo preščipnila. Nato je fant samo malo pobežal in je že padla s palice ter se znašla v rokah...

Tonček je bil presenečen. Brat – tat! Tak zatorej so oče že nekajkrat tožili, da mora hoditi maček v dimnik!

Nič več ni mogel molčati, kar sama so se mu odprla usta. »Janez, kradeš...« je pritajeno kriknil.

Brat je prestrašeno pogledal v kot in spustil koso, da je neuglašeno zapela ob tram. Potem je spoznal svojega mlajšega brata in skočil k njemu.

»Molči in ne povej očetu! Pa ti ne vrnem za tisto, saj veš...« je šepetaje prosil.

Tonček je prikimal, da sam ni vedel kaj.

»Na!« mu je Janez porinil kos klobase v roko. »Nikomur ne pravi!« obrnil se je, obesil koso na prejšnje mesto in tiho izginil po stopnicah. Tonček je ostal sam...

Ne, ni bil sam! Vest je bila pri njem in je kričala kot še nikoli v življenju.

Se nadaljuje

*Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007
(P.O.Box 479, Welland, S.A. 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487*

Urednik me že priganja naj kaj napišem za novo številko mesečnika Misli. V tem kratkem času je bilo nekaj nadvse prijetnih doživetij v adelaidski skupnosti. Prvi teden v marcu so iz Slovenije prišli primorski Hrušiški fantje. V soboto zvečer je bil najprej koncert, po njem pa zabava. Koncerta se je udeležilo veliko rojakov, saj je v Južni Avstraliji veliko imigrantov ravno

iz teh predelov Slovenije. Naslednji dan so prepevali med mašo in tudi po njej zapeli nekaj pesmi. Hrušiški fantje so v Hrušici tudi cerkveni pevci. V vsej nežnosti in

ubranosti se je razlegla po naši akustični cerkvi pesem Oljsko goro tiha noč pokriva. Zaradi ubranega petja in čudovitih glasov je bilo marsikatero oko orošeno od veselja in domotožja. Po vsaki pesmi je izbruhnil aplavz. Na koncu je vsak od pevcev dobil za spomin od našega verskega središča malo koalo, razglednice naših verskih središč in pesniško zbirko Ivana Burnika Legiše Hrepenenje in sanje. Tudi naša cerkev se je tokrat dodobra napolnila, mnogo obrazov prej v njej še nismo videli. Fantje so svojim ubranim petjem prinesli v našo južnoavstralsko skupnost pravo duhovno pomlad. Po maši pa je bilo prijetno klepetanje v naši dvoranci, nato je večina odšla v klub na kosilo, kjer sta se dobra volja in sproščenost nadaljevali vse do večera. Takih in podobnih obiskov si vsi želimo, saj jih ni prignalo hlastanje po denarju, temveč ljubezen do petja in želja razveseliti rojake pod Južnim križem. Hrušiški fantje, hvala vam za prijetne trenutke in vaš dar lepega in ubranega petja. Prepričan sem, da je vaš gospod župnik lahko ponosen na vas in vaše poslanstvo, vašo ljubezen do domovine in do Boga. Upam, da se bomo še srečali na avstralskih tleh!

Na peto nedeljo v postnem času pa je bilo drugo osrečujoče srečanje z gospodom profesorjem dr. Cirilom

Velkovrhom in njegovo ženo. Prijazen zakonski par je velik ljubitelj gora in narave. Zato gospod profesor, kamor koli ga pelje pot po gorah oziroma po slovenski transverzali, vsako lepoto ujame v svoj fotoaparatus. Ima čudovito zbirko diapozitivov slovenskih znamenj in gora. To lepoto in svoje veselje nad njo hoče deliti z drugimi, ki nimajo možnosti, da bi si ogledali ali doživeli lepote od blizu. V četrtek, 19. aprila, sta priletela z jeklenim ptičem iz Severne Avstralije, gostila ju je prijazna Rantova družina. V petek zvečer sta najprej po maši v slovenskem klubu predvajala diapozitive ob razlagi gospoda Velkovrha, v nedeljo pa še po maši v naši cerkvi, kjer je bilo več ljudi kot ponavadi. Prepričan sem, da nikomur ni bilo žal, da je prišel na predavanje. Upam, da bomo naša gosta ob kakšni

obletnici spet povabili. Takšni obiski budijo narodno zavest in ponos nad naravnimi lepotami Slovenije, ki jih kar prepogosto pozabljamo. Hvala vama, gospod profesor in gospa profesorica Velkoverh, v imenu slovenske skupnosti Južne Avstralije!

V velikonočni razpored se je nehote prikradla napaka, pa jo popravljam. Pirhovanje bo na velikonočni ponedeljek, z začetkom ob šestih zvečer.

Morda samo kratek opis našega pirhovanja:

Ta zabavni večer je namenjen vsem, mladim in starim. Začnemo z velikonočnim žegnom; šunka, klobase, hren, pirhi in bel kruh, seveda potica ne sme manjkati. Po večerji se prične zabavni del. Najprej je na sporedu lomljenje pirhov. V razdalji dveh metrov so v vrsti nastavljeni pirhi. Srečo poskušamo z 20 centi - če ostane kovanec v pirhu, je ta od tistega, ki ga je zadel, če ne ostane, je denar izgubljen. Druga igra je nošenje pirha na žlici, ki jo tekmovalci držijo v ustih. Prehoditi je treba 30 metrov in če tekmovalec srečno prinese pirh do

konca, ga čaka nagrada. Tretja igra je nošenje pirha na glavi. Tekmovalci si na glavo privežejo mali kovinski obroč, visok le 2,5 cm. Vanj se postavi pirh in spet ga je treba nesti 30m. Prvi, ki srečno prinese pirh, ne da bi mu padel z glave, dobi nagrado. Četrta je igra s toaletnim papirjem, v kateri štirje tekmovalci poskušajo srečo. S papirjem z role je treba oviti tekmovalca in papir zopet naviti nazaj na rolo, ne da bi se strgal.

Letos bomo imeli tudi ocenjevanje najboljše potice. Včasih smo imeli tudi povštr tanc. Veliko dobre volje in smeha torej. Pirhovanje je zastoj, kajti njegov namen je ohraniti tradicijo različnih slovenskih pokrajin, ki je žal doma po večini izumrla. Nihče nima časa, vse nekam drvi, vendar pa tudi v tem drvenju ni zadovoljstva in sreče. Zato poskušamo lepo tradicijo obuditi. Za ta večer je potrebno le veliko dobre volje, pa ostane za večno v spominu. Po praznikih pa vam napišem vtise z našega pirhovanja!

p. Janez

V leta vesela spomin se o veliki noči pisanke ali pirhi delijo, ki jih otroci potakajo, in po ledencah skakajo vsi gmetni in veseli. Veliko je mladih ljudi, ki si pisanke dajejo; pa malo, malo se mi zdi, jih je, ki prav vejo, kaj lepega pisanke učijo.

Pisanka pisana, rdeča ali bela, terdu luščinu ima: podoba je trpljenja, zdihovanja in pokorjenja na tem svetu. Luščina pa se stere, oluči in obleti in lepo čist belak na svetlo pride. Tako tudi truplo rahlo se zdrobi in u prah poverne, kadar ga duša zapusti. Ali srečen človek, ki u gnadi božji umrje, njega duša čista bela kakor sneg iz umerljivega trupla neumerjoča u nebesa izleti. To nas pirha belak uči. Belak še u svoji sredi lep rumenjaka ima, žolt ko čisto zlato: in ravno on nam kaže, kako prelepa bo u nebesih tista krona, če voljno vse težave poterpimo, pravično živimo in spokorjeni umerjemo. Tam velika noč nikoli ne mine, vesela Aleluja nikdar ne utihne.

Mladičiči in deklice! Le pisanke čedno takajte; ali u nevarnih letih ljubo nedolžnost skerbno varujte; svoj zaklad nosite v rahlih posodah. Pisanka, ki se ubije, nikoli več cela ne bo, čistost mladega serca, ako se izgubi, ni je več. To je velikonočnih pisank živi pomen; tega so velikonočni pirhi lep spomin.

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Anton Martin Slomšek leta 1838

Da ne bi pozabili...

Katarina Mahnič

Petindvajsetega aprila širom po Avstraliji na prsih 'zacvetijo' rdeči cvetovi umetnega maka. Petindvajsetega aprila so vojaški spomeniki in spominske plošče zasuti z vencami in cvetjem, skozi mestna središča pa korakajo parade tistih, ki so se borili v prvi in drugi vojni ter kasnejših spopadih na različnih delih sveta, ki se jih je udeležila Avstralija. To je znameniti ANZAC Day (okrajšava za Australian and New Zealand Army Corps), obletnica pristanka avstralskih in novozelandskih čet na polotoku Gallipoli v Turčiji leta 1915.

Velika Britanija je začela vojno 4. avgusta 1914 in avstralski časopisi so takoj začeli razglašati, da morajo Avstralsci izkazati vdanost angleškemu imperiju. Ministrski predsednik Joseph Cook je tik pred novimi predsedniškimi volitvami, 5. avgusta 1914 oznanil, da je vojna z Nemčijo zdaj realnost, kajti *"karkoli se zgodi, Avstralija je del imperija. Zapomnite si, ko je v vojni cesarstvo, je v vojni tudi Avstralija..."*

V začetku prostovoljcev ni manjkalo; že leta 1914 se je prijavilo 54.000 mož. Mislili so, da vojna ne bo dolgo trajala, ko pa je postalo jasno, da je kar nekaj časa ne bo konec, je število prostovoljcev začelo usihati. Tedanji ministrski predsednik Billy Hughes je razpisal javni referendum o obveznem vojaškem naboru, ki je po razvnetih razpravah 28. 10. 1916 pogorel. Menda so imele za njegov propad največjo zaslugo ženske, ki so zavzeto protestirale proti že tako preštevilnemu odhajanju sinov in mož.

Tisoče avstralskih mladeničev je bilo novembra 1914 že na poti na Srednji Vzhod. Nek angleški pisatelj jih je takole opisal: *"V avstralskih in novozelandskih vojaških enotah in kraljevi mornarici, ki so skupaj tvorili več kot pol vojske, so bili večinoma mošje, ki so se javili takoj po razglasitvi vojne in niso imeli za seboj več kot šest mesecev aktivnega urjenja. Kljub temu so bili to najbolj postavni moški, ki so se kdaj koli zbrali skupaj v današnjih časih. Po telesni lepoti in plemenitem ravnanju so prekosili vse može, ki sem jih videl; podobni so bili kraljem iz starih pesmi."*

Te kakovosti so se najprej izrazile kot pomanjkljivosti, kajti ob prihodu v Cairo so bili ti mošje vihravi, nespoštljivi in napadalni. Vendar so postale prednosti takoj, ko so se čete izkrcale v zalivu Anzac na Gallipoliju.

Zakaj Gallipoli?

Winston Churchill je predstavil plan, po katerem je kanil skrajšati vojno, in sicer z napadom na Turčijo vzdolž dardanelske obale. Tako bi bila ta prisiljena izstopiti iz vojne, Grčija, Bolgarija in Romunija pa, da vanjo vstopijo in tako omogočijo ruski mornarici svoboden prehod s Črnega morja v Mediteransko. Februarja in marca 1915 je britanska mornarica bombardirala turške utrdbe vzdolž obale, vendar neuspešno. Zato je bila sprejeta odločitev, da bodo ob strmi in zahrbtni obali izkrcali čete - avstralske, novozelandske, angleške in francoske. Britanci in Francozi so pristali pri Cape Helles, Avstralsci in Novozelandski pa v Anzac Cove. Petindvajsetega aprila 1915 se je ob zori tam izkrcala 3. avstralska pehotna brigada avstralskih cesarskih sil. Bojevanje je bilo grozljivo; vojaki so bili izolirani od zunanje sveta, pred seboj so imeli v hribe vkopanega sovražnika, za hrbtno morje. Ostalo jim je dobesedno samo tovarištvo. Boji so potekali do 20. decembra 1915, ko je dardanelski načrt propadel in so se čete ali kar je ostalo od njih, umaknile. Avstralsci so pri Gallipoliju utrpeli velike izgube - umrlo je prek 7.500 mladih mož, okrog 19.000 je bilo ranjenih.

Prve svetovne vojne se je na različnih bojiščih udeležilo 416.000 Avstralcev. Kar 329.000 jih je služilo prek oceana; padlo jih je 60.000. V drugi svetovni vojni je število nabornikov znašalo 926.000 mož in 63.100 žensk; življenje je izgubilo 33.552. V čast in spomin vsem tem pogumnim borcem za svobodo, ki bi pravzaprav lahko v miru živeli v svoji varno oddaljeni in z morji oblitni novi deželi in o katerih se po svetu še danes kaj prida ne govori, so po številnih krajih v Avstraliji postavili spomenike; skromnejše na deželi, v večjih mestih pa ponekod prave templje.

Melbournsko Svetišče spomina

Rahlo vzvišen na vzpetini, s čudovitim pogledom na mesto, obdan s parki in vrtovi, stoji v Melbournu *The Shrine of Remembrance* ali Svetišče spomina. Zgrajen je bil v čast 114.000 žena in mož Viktorije, ki so služili in se borili v prvi svetovni vojni 1914 - 1918. Od teh jih je 89.100 služilo prek oceana in 19.000 se jih ni nikoli vrnilo. Borili so se na Gallipoliju, v Palestini, Sinaju, Egiptu, Siriji, Franciji, Belgiji, na pacifiškem in

indijskem oceanu in mediteranskem morju. Čeprav zasnovan po prvi svetovni vojni in dograjen v tridesetih letih, je postal tudi simbol vseh drugih vojn, v katerih so Avstralci sodelovali. Druge svetovne vojne, Malaye (1948 - 1960), Koreje (1950 - 1953), Bornea (1962 - 1966) in Vietnama (1960 - 1973). Ne povzdiguje vojne, ampak tiho časti spomin tistih, ki so služili svoji domovini. Zgrajen je v klasičnem duhu starodavne Grčije, katere spomeniki, kljubujoči neurjem stoletij, razglašajo resnice, po katerih ljudje živijo in za katere so pripravljene umreti: dostojanstvo človeškega duha, svobodo brez strahu pred kaznijo, pravico in usmiljenje. Pred njim gori večni ogenj, ki ga je 28. februarja 1954 prižgala kraljica Elizabeta II.

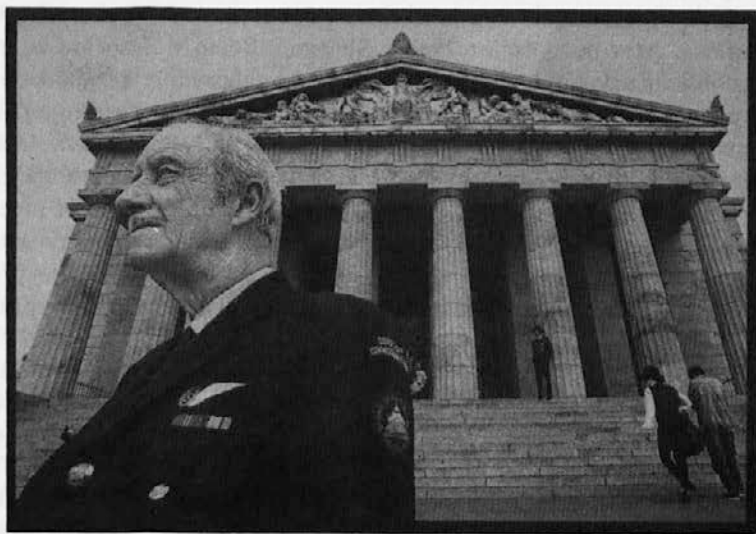
Proti nebu se svetišče dviguje s piramidasto kupolo. V njeni notranjosti leži marmorni spominski kamen, *The Stone of Remembrance*, rahlo pogreznjen, da mora obiskovalec, ko bere vanj vklesane besede, nehote skloniti glavo v znak spoštovanja. "*Greater love hath no man*" (del svetopisemskega *Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje*, Jn 15, 13). Visoko na vzhodni strani kupole je majhna odprtina, preračunana tako, da skozenjo točno ob "uri premirja", enajstega dne enajstega meseca ob enajsti uri dopoldne, posije sončni žarek in od zahoda proti vzhodu preči spominski kamen. Za svojo pot potrebuje štiri minute in točno ob enajsti uri zdrsi prek besede *love*. Ta žarek je veliko več kot posrečen košček matematičnega izračuna; simbolizira skupnost človeških naporov in Božjega načrta. Vsako leto, 11. novembra, na Remembrance Day (nekoč imenovan Armistice Day ali Dan premirja) ves narod za minuto zagrne tišina.

Še nekaj zanimivih posebnosti je, ki melbournski spomenik ločijo od drugih takšnih po svetu - a gotovo ima vsak svojo zgodbo. Okrog in okrog piramide teče hodnik, v katerem ob stenah stoji 42 bronastih skrinj, v vsaki pa je pod steklom shranjena odprta spominska knjiga. V njih so ročno in poimensko zapisani vsi Viktorijci, ki so služili prek morja v prvi svetovni vojni ali umrli v taboriščih kot ujetniki. Nobenih činov ni zraven imen, vsi so si enaki in vsak dan v vseh

dvainštiridesetih skrinjah obrnejo drugo stran; vsako jutro se pod zaščitnim steklom pojavijo nova imena.

V parku stoji tudi drevo z zgodovino, "gallipolski samotni borovec" (Gallipoli Lone Pine Tree). Na slemenu gallipolskega bojišča je namreč stal osamljeni borovec, ki je postal orientacijsko znamenje in po katerem je dobila ime kruta bitka, ki se je odvijala na grebenu. Drevo je bilo na koncu popolnoma uničeno, vendar je viktorijski vojak ob umiku, decembra 1915, pobral njegov storž. Po vrnitvi v Egipt je spominek poslal svoji zaročenki. Trinajst let pozneje je njegova teta posadila storževo seme, vzklilo je in mlado drevesce je kasneje darovala melbournskemu Svetišču spomina. Danes je najbolj cenjen živeči spomin na vseh trinajstih hektarih. Iz njegovih storžev vzgajajo druge "samotne borovce", ki jih potem razpošiljajo krajem z vojaškimi spomeniki po vsej Avstraliji.

Med spomeniki in spominskimi ploščami v vrtovih

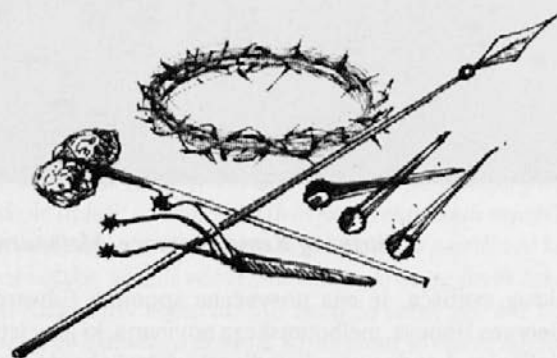
Shrine of Remembrance, Melbourne

okrog svetišča, je ena posvečena spominu Edwarda Georgea Honeya, melbournskega novinarja, ki je, v letih življenja v Londonu, prvi predlagal svečani obred tišine, katerega se še zdaj, 11. novembra, padlim vojakom v spomin, držijo vse angleške dežele. In na začetku omenjeni mak? Veliko vojakov je padlo v Franciji in Italiji, na širokih poljih rdeče cvetočega maka. Prva si ga je v spomin in spoštovanje nanje pripela neka Francozinja. Mak je tako postal in ostal simbol avstralskega Anzaca. *Lest we forget* - da ne bi pozabili.

NE BODIMO BREZBRIŽNI - Z zanimanjem sem prečital članek Cilke Žagar o zavednih in zavedenih Slovencih. Vsi smo radi zavedni, a smo v resnici dostikrat še bolj zavedeni od bivše in (še tudi sedanje) boljševiske vzgoje, od šolstva do medijev.

Predvsem me čudi naša brezbriznost do revežev in trpinov, žrtev povojnega režima v Sloveniji. Edino v katoliškem tedniku Družina se dostikrat bere o njihovem trpljenju, krivicah in bedi, ki jih pošteni Slovenci - trpini prenašajo v upanju in molitvi. V mislih imam žrtve povojnih zločinov, ki jih je v naši stari domovini še mnogo: uboge vdove, ki so jim oblastniki pobili može, očete, zapostavljene otroke, ki so jih oropali premoženja, lepe mladosti, poštene izobrazbe, predvsem pa dobrega imena. Mislim na četrto milijona (vsak četrti) Slovencev,

ki so brezposelni predvsem v krajih, kjer je bilo storjenega največ povojnega gorja. V mislih imam tudi plemenite poštene Slovence, ki so vodili naš narod v tistih težkih vojnih časih, po takrat najboljši možni poti, a so jih povojni oblastniki pobili ter jim vzeli dobro ime. Mislim tudi na pokojnega škofa Rožmana. Krivic je nešteto in nobenega znaka, da bi se kdo od sedanjih oblastnikov

zavzel za dobro ime poštenih rojakov, ki že toliko let nosijo svoj križ v imenu našega naroda.

V Avstraliji smo imeli priliko videti zapostavljene Aborigine, ki so dolga leta upali na svoje pravice. To upanje se jim uresničuje in vlada se nadvse trudi, da popravi krivice, jim vrne dobro ime, spoštuje njihovo kulturo in obenem vpliva na prevzgojo državljanov, da spoštujejo in cenijo njihovo dediščino. Kako lepo bi bilo, da bi se kaj takega zgodilo med domačimi ljudmi v Sloveniji, kjer celo mrtvi nimajo pravice do dobrega imena.

Tudi v East Timorju ljudje trpijo že dolga leta ter upajo in molijo, da bi se rešili sedanjega jarma. Proti vsem pričakovanjem se zdi, da bodo njihove prošnje uslišane, ker je Bog vedno na strani zatiranih. Z veseljem sem 18. marca v dnevniku Australian čital lep dopis Sibile Gerden, hčerke nam znane Jožice Gerden, ki se zavzema za pomoč tamkajšnjim prebivalcem.

Značilnost kristjana naj bi bila v tem tem, da v trpečem sočloveku spozna Jezusa. Tudi v avstralskih cerkvah ob raznih sprejemih ali praznovanjih dostikrat vidimo v ospredju pozornosti invalide v vozičkih, ker oni nosijo naš križ. Zato ni čudno, da nas cerkev opominja in nam posreduje klic zatiranih, ki so žejni pravice, pomoči, tolažbe in resnice. Kdor bere Družino, spoznava trpeče in zatirane rojake v Sloveniji, ki čakajo, upajo in molijo, da se jim prizna pravica in vrne dobro ime. Treba se je zavzeti za resnico, ker samo resnica nas lahko osvobodi.

V brezbriznosti do resnice je po mojem mnenju največja slabost današnje Slovenije. Na žalost se danes veliko govori o materialnih uspehih, slavijo uspešneže, ljudi, ki se znajdejo, vsemogoče pomembne in nepomebne stvari. Premalo pa je zanimanja za resnico, za potrebe majhnih in slabotnih.

Povzročitelji vsega povojnega gorja in krivic upajo in si tudi na vso moč prizadevajo, da bo čas naredil svoje in se bodo še naprej okoriščali na račun zatiranih z nagrabljenem imetjem in visoko pokojnino. Pri tem govorijo, da je treba pozabiti preteklost, govorijo celo o krščanstvu, o spravi in miru. Vse to jim služi in koristi. Toda kristjani vemo, da je Kristus na strani zatiranih, žejnih pravice in resnice. Zato je važno, da so vrednote, ki jim dajemo prednost, vedno na pravem mestu. Čut do zatiranih kjer koli po svetu, predvsem pa v naši rodni Sloveniji, mora biti vedno dovolj močan, da jim znamo stati ob strani.

Marijina prikazovanja v našem času še posebej poudarjajo potrebo po spreobrnitvi. Marija nam naroča,

da moramo moliti za spreobrnjenje grešnikov. Torej jih ne smemo sovražiti, ampak moramo moliti za njihovo spreobrnjenje. Šele po njem smemo upati na resnično spravo. Ampak to še ne pomeni, da lahko prezremo krivice in trpljenje ljudi, ki čakajo na našo oporo, razumevanje in tolažbo. Ne bodimo brezbrizni. Bodimo na njihovi strani, ker nas tako uči evangelij.

Mirko Cuderman, Mt. Mee, Queensland

POKOJNI – Na pepelnico sredo, 17. 2. 1999, je v Monash Hospitalu v Claytonu umrla **MARIA IVANA MIMA PRACEPA**, roj. Jurišević. Od njenega prihoda v Avstralijo je živela v Melbournu, zadnja dva meseca in pol pa v hostelu v Cheltenhamu. Pokopana je na pokopališču v Cheltenhamu. Mima po domače je bila kot prva od osmih otrok rojena 24. 6. 1922 v vasi Golac v Čičariji. Domovino Slovenijo je zapustila leta 1952 in zbežala v Italijo, od koder je najprej emigrirala v Venezuelo, nato nazaj v Italijo, do tod pa v Avstralijo. Dolga leta je bila bolna in imela je več operacij. V Sloveniji zapušča sestro Reziko in brata Danila, v Franciji brata Jožeta (Pepija), v Avstraliji pa nečakinjo Nevio z možem Ivom in dvema hčerkama, ki so ves čas skrbeli zanjo.

Bog daj pokojni večni mir, domačim pa njegovo tolažbo.

J. G., Doncaster, Victoria

Enaindvajsetega februarja 1999 je v bolnici v Bankstownu, NSW, umrla **VIDA KOVAČ**, roj. Mihalič. Po rodu je bila iz Gradišča pri Obrovem na Primorskem, kjer se je rodila 30. 3. 1933. Poročena je bila z Josipom, ki je hrvaškega rodu. Poleg njega zapušča tudi sina Denisa, v Wodongi v Viktoriji pa še sestro Pavlo, brata Cvetka in svaka Viktorja. Pokopana je bila na hrvaškem pokopališču. Naše iskreno sožalje njenim sorodnikom.

p. Valerijan, Merrylands, N.S.W.

VELIKONOČNI SPORED za Zahodno Avstralijo – Rojaki v Perthu in okolici bodo imeli obisk slovenskega duhovnika dve nedelji. V nedeljo, 18. aprila, bo slovenska maša v Osborne Parku, v cerkvi sv. Kierana, Waterloo St., Tuart Hill, WA, ob 1.30 popoldne. Prav tako bo sveta maša naslednjo nedeljo, 25. aprila (Anzac Day), ob isti uri, to je ob pol dveh popoldne. Med tednom bo p. Filip Rupnik obiskal bolnike in tiste, ki ne morejo v cerkev. Če imate kakšne zadeve, ki bi jih radi uredili, je dobro, da prej telefonsko ali pismeno obvestite patra, da bo pripravil odgovor. Njegov naslov je: p. Filip Rupnik, P.O. Box 280, Merrylands, NSW, telefon: 02 9637 7147 ali 02 9682 5478.

p. Valerijan, Merrylands, N.S.W.

IŠČEMO – **MARJANA OSTROVRŽNIKA** išče njegov prijatelj. Kdor bi kaj vedel o njem, naj se oglasi na uredništvo Misli, pisno ali po telefonu.

Uredništvo

SPOMIN NA SESTRO EMO – Tretji dan po mojem prihodu v Avstralijo sem obiskala Slovensko versko središče sv. Cirila in Metoda v Kewju, bilo je leta 1971. Tam sem našla, kar sem pustila v Sloveniji – slovenske duhovnike, slovenske sestre ter slovensko revijo Misli. Ves čas sem bila povezana z verskim središčem in, če sem mogla, tudi kaj pomagala. Zato sem dobro poznala sestro Emo. Bila je nekaj posebnega, dobra kot kruh. Če je imela še toliko dela in si jo prišel kaj vprašat, se je vedno ustavila in ti lepo odgovorila. To je moj najlepši spomin nanjo.

Ko je odšla za vedno v Slovenijo, nam je bilo zelo hudo, ker so bila vrata Baragove kuhinje zdaj zaprta.

Ko sem bila leta 1996 na dopustu v Sloveniji, sem sestro obiskala. Živela je v Šiški, v sestrskem domu. Zelo se je razveselila vsakega obiska iz Avstralije. Ves čas pa sva si dopisovali, saj jo je skrbelo, kako je tukaj, kako so njene mucke. V vsakem njenem pismu je bilo pripisano: »Mislim na vas vse.«

Čas je mineval in sestra Ema nas je na povabilo p. Bazilija prišla obiskat. Kmalu je morala na operacijo v bolnico v Box Hillu. Njeno zdravje se je iz dneva v dan slabšalo. V Slovenijo se ni več vrnila. Živela je v Domu matere Romane, ki stoji poleg slovenske cerkve. Rada je imela svojo sobo, v katero so vedno prihajali obiski. Za

božič je bila njena zadnja sveta maša na invalidskem vozičku pri lurški votlini na prostem. V srcu čutim zadovoljstvo, da sem bila lahko pri njej v bolnici Peter MacCallum. Bilo je ponoči, nekaj je bila prestrašena, kar naprej je mislila, da bo padla. Ves čas me je držala za roko, tako se je počutila bolj varno.

Draga sestra Ema, na predvečer vašega pogreba sem opazovala vašo mucko, kako se je smukala in skakljala pred stranskim vhodom v cerkev, kot da bi vedela, da vas ni več. In res, spokojno ste ležali v krsti med belimi lilijami. Na vašem obrazu ni več bilo bolečin.

Hvala, sestra Ema, za vse in tudi za lep bel rožni venček, ki ste mi ga prinesli ob vašem obisku v Avstralijo.

Ostali nam boste v lepem spominu

Anica Smrdel, Melbourne, Victoria

PRAZNUJMO - LET'S CELEBRATE - 25. MLADINSKI KONCERT

Drugega oktobra 1999 bo 25. slovenski mladinski koncert. Tokrat se bo odvijal v Melbournu. Mladinski koncerti že dolga leta povezujejo in združujejo Slovence širom Avstralije. Vabimo starše in stare starše, da opogumite svoje otroke in vnuke, da bodo sodelovali na mladinskem koncertu s svojim nastopom ali vsaj navzočnostjo.

Srebrni jubilej pa je tudi priložnost, da se ozremo na prehojeno pot in jo skupaj praznujemo.

Vabimo vse, ki ste v preteklih letih nastopali na mladinskih koncertih, da se nam pridružite.

Starost nastopajočih se je skozi leta spreminjala, združevalna vloga koncerta pa je ostala.

Razmišljamo o tem, da bi ta naša srečanja preimenovali v VSESLOVENSKI KONCERT.

V tem novem duhu koncertov ste vabljeni k nastopu, čeprav ne spadate več med mladino.

Morda bi nastopili kar s točko, ki ste jo pripravili pred leti?! V vsakem primeru pridite in praznujte z nami!

Slovenska verska in kulturna središča

Francoski pisatelj Andre Gide (1869-1951) je dejal: 'Jaz sem bitje v dialogu.' Res, naše govorjenje je v glavnem povezano s sogovornikom, čeprav smo, če se prav spomnim, omenili tudi samogovor.

Pri predavanjih na Teološki fakulteti (govoril sem o govoru in govorništvu) sem pred skoraj dvajsetimi leti prosil poslušalce, naj mi napišejo nekaj svojih misli o **pogovarjanju**. Res je šlo samo za 'vajo', zato sem bil toliko bolj presenečen, ko so mi – še ne dvajsetletni – zapisali zelo zanimive oznake. Že takrat sem si iztipkal njihove spise, zdaj pa iz njim odbiram najzanimivejše misli.

1. Pogovarjanje je zame izmenjavanje misli in obenem obojestransko bogatenje, spoznavanje in zблиževanje. Vem, da moram biti pozoren na sobesednika, še več, spoštljiv. Jemati ga moram zares. Predmet pogovora naj bo zanimiv za oba. Rad imam, da vsak pove tisto, kar misli. Sprenevedanje je grdobija. 2. Splošno velja: več glav več ve. Kam bi prišli, če bi morali vse sami reševati in odkrivati. Glavno je, da ne lažeš, da se sogovornika ne 'skrivata' drug pred drugim. 3. Pogovarjanje je miselno-govorni proces, in je po svoji obliki mnogovrstno: drugače se pogovarjamo pri obedu, drugače na kaki važni seji; z očetom govorim drugače kot z nekom, ki ga komaj poznam. Kako težak je pogovor z nekom, ki se prenareja ali hvalisa ali neprenehoma omenja le sebe. Prijetno se počutim s sogovornikom, ki ve, kaj hoče povedati. 4. Starši so nas navadili na lep, predvsem pa odkrit pogovorni jezik; pri njih ni bilo govorne navlake in tujk. 5. Žal prevečkrat govorimo le o vremenu ali politiki, kar zanesljivo kaže nizko osebnostno in pogovorno kulturo. 6. Pogovarjanje mora biti odkritosrčno, jedrnato, jasno in mirno. Uporabljamo besede, ki jih razumemo, in preproste stavke. Pogovarjanje mora teči, nikar čakati drug na drugega. Najbolj težaven je začetek. Ne smemo se vsiljevati sogovorniku, ne smemo mu segati v besedo, ohranjati moramo spoštljivo razdaljo. Na pogovor se je treba pripraviti, zagotovo vsaj takrat, kadar vemo, o čem bo tekla beseda. Vedeti moraš, kakšno stopnjo dojemljivosti ima tvoj sogovornik. 7. Jezus je dejal, da bomo za vsako izgovorjeno besedo dajali odgovor. Sv. Jakob pravi: 'Glejte, kako majhen ogenj, pa tolikšen gozd zažge. Tak ogenj je naš jezik.' Španski jezuit Rodriguez pravi: 'Človek se mora najprej naučiti molčati, da bo znal govoriti.' Mislim, da je govor tudi stvar človekovega srca. Dobro pogovarjanje je božja milost in dar. 8. Za pogovor so važne tele reči: a) k vsaki temi pristopimo čim resneje, b) stavki naj bodo kratki, jasni in enoumni, c) poslušajmo in upoštevajmo sogovornika, č) nikoli ne ostani dolžan odgovora. 9. Pogovor med starimi in mladimi je pogosto težak, drug drugega težko razumejo. Težko je govoriti z nekom, ki kar naprej jaha svojega konjička, sogovornika pa ne sliši ali ga celo noče slišati. Neprijetno se je pogovarjati z nekom, ki uporablja prostaške izraze. 10. Dobro je, če v pogovor vnesemo kakšno šalo. Bolj izobražen človek naj se skuša obzirno približati manj izobraženemu. 11. Človeka, s katerim se pogovarjam, moram zmeraj smatrati za enakovrednega sebi. Če si v nekaj prepričan, ne popusti, a nikar trmasto vztrajati, če uvidiš, da nimaš prav. 12. Most, po katerem teče pogovarjanje, more biti le medsebojno spoštovanje, dobrohotnost, sicer se pogovor popači v besedičenje in celo prerekanje. 13. Pri pogovoru je treba znati govoriti, a še bolj znati prisluhniti. 14. Jasna, izlikana beseda je pomembna, še glasnejša pa je govornica srca. To sem ugotovil ob srečanju z misijonarji, ki so veliko slovenskih besed že pozabili, pa mi je njihovo jecljanje povedalo več kot izlikane pridige brez notranjega ognja. 15. V osebo, s katero se začnem pogovarjati, se moram poglobiti; začutiti mora, da sem v času pogovora samo njen oz. pri njem. Sem proti avtomatskemu brbranju in prikimavanju pri pogovoru. 16. Pogovarjaj se osredotočeno, iskreno, sproščeno, brez nepotrebnih fraz. Ne ponavlja istih misli in besed. 17. Spoštovanje sogovornika je temeljni pogoj za dialog. 18. Zelo se trudim, da bi tudi v nepričakanem pogovoru oblikoval lep, vendar ne prisiljen jezik. Tudi če sem z zelo dobrim znancem ali z domačimi poskušam lepo govoriti. 'Psi lajajo, krave mukajo, človek pa govori,' pravi moj stric. 19. Rad imam svoje narečje in njegovo muziko, vendar vem, da bom kot duhovnik vsaj izpred oltarja moral govoriti knjižno slovenščino. Kaj naj naredim, da se mi verniki ne bodo smejali? Še dobro, da je pred mano še pet let študija. 20. Besede so zato tu, da nam kaj povedo, ne pa zato, da se žogamo z njimi. To vem, ampak kaj, ko mi kar naprej zmanjkuje besed. To je tako, kot če ne bi imel kaj vreči v beračev klobuk. Upam, da mi bo pri pridigah v pomoč Božji Duh. Morda bo šlo. Naj vam zaupam, da imam govorno napako in da tudi po malem jecljam. Bili so prijetni ti mladi bogoslovci. Lepo pozdravljeni! Pomlad je že tu.

kotiček naših
mladih

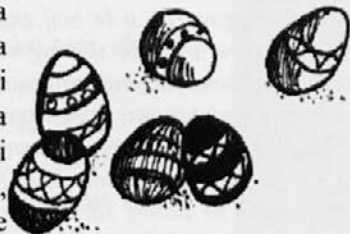
Kaj mi pomeni velika noč

Ana Ahlin

Ko me je pater Janez vprašal, če bi napisala, kaj mi pomeni velika noč, se mi njegova prošnja ni zdela težka. Kot mladinska katehetinja delam za adelaidsko katoliško škofijo, torej sem morala o veliki noči večkrat razmišljati že med letom. Mladi danes veliko sprašujejo, zakaj verjeti to, zakaj verjeti ono.

Velikonočni čas je lepo preživeti v družinskem krogu. Brat in sestra z družinama, moji starši in jaz gremo za veliko noč najprej k maši in imamo potem doma družinsko praznovanje z veliko hrane in dobre volje. Ko pomislim na te čase, se čutim blagoslovljeno, saj naša družina ni bila vedno tako srečna in povezana. Božji blagoslov je, da smo še vedno vsi skupaj, da živimo, se imamo radi in se smejemo.

Velikokrat razmišljam o dogodkih velike noči in o ljubezni, ki jo je Jezus moral čutiti do nas, da je lahko prenašal takšne bolečine pred smrtjo. Koliko žalosti in ponižanja, ko so ga izdali in zapustili njegovi najbližji prijatelji. In vse to je storil za nas. Včasih se mi zdi, da se ne trudim

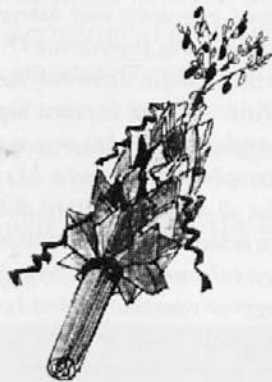

dovolj ali da sem naredila preveč grdih stvari v življenju, da bi si zaslužila tolikšno pozornost Božjega sina. Kako naj bom jaz, preprosto dekle, sploh kdaj dovolj dobra za ljubezen in naklonjenost, ki mi ju poklanja Bog. To me skrbi, saj nikoli ne bom mogla biti tako dobra ali sveta.

Na različnih mladinskih taborih pogosto berem besede iz Svetega pisma:

“Zakaj ko smo bili še slabotni, je Kristus v času, ki je bil za to določen, umrl za brezbožne. Težko namreč, da bi kdo umiral za pravičnega: morda bi si kdo še upal umreti za dobrotnika. Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.” (Pismo Rimljanom 5: 6-8)

To mi daje upanje, da se mi ni treba mučiti in skrbeti, da bi bila dovolj dobra, da me bo Bog ljubil – On me ljubi in to je to. Da imam v srcu željo ljubiti in častiti Boga v vsem kar počnem, je zanj dovolj.

Druga stvar, o kateri velikokrat razmišljam, je trpljenje, skozi katerega je šel Jezus. Ne le smrt, kajti ta je onkraj mojega razumevanja, ampak kako boleče in grozno je moralo biti. Toda tudi v mojem mladem življenju se dostikrat počutim strašno žalostno in samo in tako prestrašeno. Takrat na nek način razumem bolečino, ki jo je doživljal Jezus, ko so ga zapustili najboljši prijatelji, ljudje, s katerimi je delil svoje življenje. In vem in čutim, da nisem sama, ker Jezus stoji ob meni in razume, kaj pomeni biti sam.

To je torej zame velika noč, poseben čas za družino in prijatelje, in kar je še bolj pomembno, opomin, da je bil Jezus nekoč človek kot jaz, in je trpel bolj, kot si bom jaz sploh kdaj lahko predstavljala. In vendar je bil več kot človek, bil je Sin Boga Očeta in zapustil nam je zelo jasno sporočilo: Bog želi, da bi ljudje doumeli, da smo v njegovih očeh še kako vredni ljubezni.

Naši melbournski ministranti

Barbara Smrdel

Neko nedeljsko jutro sem v cerkvi sv. Cirila in Metoda sedela v klopi pri maši in začela opazovati ministrante pred oltarjem. Bilo jih je precej in lepo jih je bilo gledati. Lepo oblečeni so vsi prišli do oltarja, se prekržali in pokleknili. Potem so se kot ovčice vrnili na svoj prostor. Celo mašo so se čedno obnašali in pomagali patru. Čutila sem, da so zelo ponosni na svojo visoko službo. Delali so z veseljem in spoštovanjem.

Spomnila sem se na mlajša leta in ministrante tistih dni. Prišli so, ravno tako kot danes, ob nedeljah zgodaj zjutraj, da bodo pomagali pri oltarju. Gotovo so bila kakšna jutra mrzla in je bilo težje vstati. Vendar so ti mladi fantje vstali in prišli sreči v cerkev k oltarju.

Kot pri vsem, je bilo včasih več ministrantov, več pomoči. Te dni jih je manj, včasih pa tudi nobenega. Letos ministrira sedem otrok, tudi prva deklica, Melissa Bratina. Kar ponosni smo nanjo, saj je imenitna stvar biti pionir.

Naše ministrante je treba enkrat omeniti tudi v Mislih, da bomo vedeli, kdo so ti požrtovalni mladi fantje in dekleta. V letu 1998 so začeli ministrirati:

Andrew Bratina, Melissa Bratina, Adrian Butinar, Daniel Plesničar, Natalie Postružin,

Leah Fistrič in Michelle Fistrič.

Spodobi se, da se spomnimo tudi tistih, ki so ministrirali v preteklih letih. Ti niso nikjer zapisani, tako da sem precej spraševala naokrog. Zbrala sem naslednja imena:

Ministranti pri božični maši 1998

Tony Berkopec, Paul Bogovič, Tony Bogovič, Robert Brožič, Mark Brožič, Marko Cek, Greg Horvat, Ivan Gjerek, Simon Grilj, David Hvalica, Eddie Zupan, Johnny Žnidaršič, Paul Igljč, Johnny Vidovič, Ivan Horvat, Janči Mesarič, Robbie Pintar.

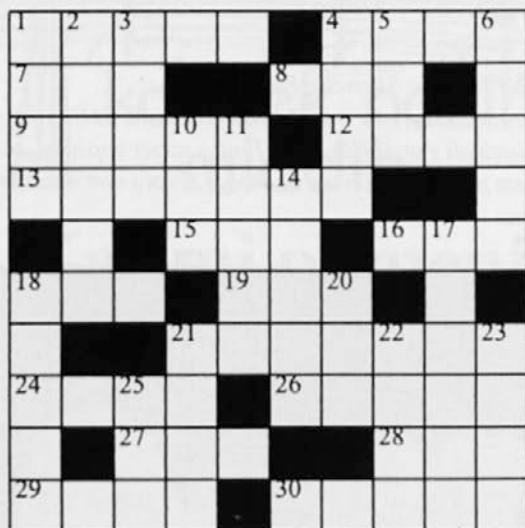
Če veste še za koga, nam prosim povejte. Nekateri so priskočili večkrat na pomoč, kadar so bili naši patri v stiski. Niso tako važna imena, bolj je pomembno, da so pomagali v sili in da so odnesli lepe spomine na otroška leta, na slovensko cerkev in slovensko družbo.

Hvala vsem bivšim in sedanjim ministrantom naše slovenske cerkvice.

Ministranti pri blagoslovitvi novega razreda, februar 1999

KRIŽANKA (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. del večje celote; 4. poglavje, preden se knjiga res začne; 7. spanje; 8. časovna mera; 9. prijeten vonj; 12. egipčanski bog sonca; 13. darovalec; 15. grški otok, tudi ptič; 16. izrastek na glavi; 18. kar je poklonjeno; 19. najdaljša reka na svetu, veletok v Afriki; 21. kdor je človeško meso, ljudožerec; 24. madež, pega; 26. evropski del Carigrada; 27. organ vida; 28. okrajšano ime Edvard; 29. del obraza; 30. žensko ime.

Navpično: 1. muslimansko moško ime; 2. nespretnož; 3. reka v Mongoliji; 4. popravljalec ur; 5. električna merska enota za moč; 6. sedanost, zdaj; 10. rdeča poljska rastlina; 11. nenaglašena beseda; 14. ostra resa na klasu; 17. ljubitelj, nestrokovnjak; 18. odročno, stran; 20. trinajsta, deseta in trinajsta črka v abecedi; 20. vprašalni prislov; 22. češka tovarna obutve; 23. znamka ruskih avtomobilov; 25. pomembna začimba.

Rešitev križanke iz prejšnje številke:

Vodoravno: 1. zidava; 4. sto; 7. Herat; 8. Bureja; 11. era; 12. Ahac; 13. cčna; 15. roket; 16. Igman; 20. Ivan; 23. akna; 24. ara; 25. Andrej; 26. balon; 27. Ana; 28. apneni.

Navpično: 1. zobar; 2. abeceda; 3. Ahac; 4. sren; 5. tara; 6. Ota; 9. uho; 10. rak; 14. Engadin; 17. MKR; 18. Ane; 19. najti; 20. Iran; 21. Vala; 22. Nana; 24. aba.

Nagrajenec iz prejšnje številke je Janez Grilj. Po pošti bo prejel knjižno darilo. Veseli bi bili, če se opogumi še kdo od bralcev in pošlje rešeno križanko na naš naslov.

Rešitev fotografije iz prejšnje številke nam je prek patra Janeza Tretjaka posredovala Pavla Čeligoj, ki bo v zahvalo po pošti prejela kaseto.

Na fotografiji so, od leve proti desni: Zofka Kvedrova, Ivan Kovačič, Janez Kveder, Karolina Čargo, Marija Posavec, Marija Kralj, Marica Šubic, Slavko Kralj, pater Bazilij Valentin, Jožko Šubic in Marija Zaj. Fotografija je bila posneta v zgodnjih sedemdesetih letih v nekdanji kapelici Slovenskega misijona v Adelaidi, na mestu katere stoji danes cerkev Svete Družine.

Za današnjo skrivnostno fotografijo brez imena, kraja in letnice smo vam izbrali tegale ljubkega fantiča, ki s svetim pismom v roki pozira fotografu. Pišite nam, če ga poznate, mogoče pa se nam bo oglasil celo on sam. Če pa odgovora ne dobimo, nič hudega; fotografija sama je tako lepa, da se ob njej lahko nasmehnete in odpočijete.

OGRIZEK SOLICITORS

- CONVEYANCING
- WILLS
- PROBATE & DECEASED ESTATES
- ASSOCIATIONS & CLUB LAW

YOUR FIRST 15 MINUTE CONSULTATION IS FREE OF CHARGE

MICK OGRIZEK, MA, LLB (HONS)
LEGAL PRACTITIONER

TELEPHONE (03) 9748 3650
MOBILE 0418 326170
FAX (03) 9748 3619
EMAIL MOG@NETSPACE.NET.AU

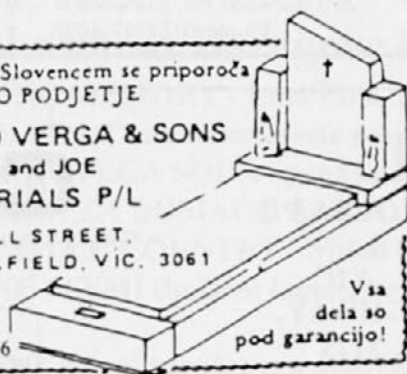
POSTAL ADDRESS:
P.O. Box 175, WORLD TRADE CENTRE VIC 3005

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.: 359 1179
A.H.: 9470 4046

Vsa
dela so
pod garancijo!

MARIO JURCIC

Builder - Lic. No. 15968

Member Master Builders' Association

• HOMES • EXTENSIONS
SPECIALISING IN ALL CONCRETE WORK
CONCRETE POOLS, LANDSCAPING
AND PAVERS

PHONE: 9402 0584
MOB: 0417 403 427

PO Box 384
Frenchs Forest 1640

TOBIN BROTHERS
a better way

Viktorijskim Slovincem na uslugu v času zalovanja

Head Office:

NORTH MELBOURNE	189 Boundarv Road	9328 3999
BERWICK	9796 2866	NOBLE PARK 9558 4999
BRIGHTON	9596 2253	PAKENHAM (03) 3940 1277
CRANBOURNE	(03) 3996 7211	RINGWOOD 9870 8011
DONCASTER	9840 1155	ST ALBANS 9364 0099
EAST BURWOOD	9886 1600	SUNSHINE 9364 8711
ESSENDON	9331 1800	WERRIBEE 9748 7900
FRANKSTON	9775 5022	
GLENROY	9306 7211	<i>Frances Tobin & Associates</i>
MALVERN	9576 0433	EAST BURWOOD 9802 9888
MOORABBIN	9532 2211	BRIGHTON 9596 8144

Member AFDA

TRIM

Are your dentures more comfortable in a glass...? If so, for a **free consultation** contact **STAN KRNEL** DENTAL TECHNICIAN specialising in dentures and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v kozarcu...? Če ne, za **prvo brezplačno posvetovanje**, z zaupanjem pokličite: **STANKO KRNEL** ZOBNI TEHNIK specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

Časnik za vso družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!
Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00

Naslov: Glas Slovenije

P. O. Box 559, Round Corner Dural, NSW 2158

Viktorijskim rojakom se priporočamo za razna obnovitvena dela na grobovih in tudi nove spomenike na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street, Craigieburn VIC. 3064

Telephone: 9305 7772

Mobile: 0412 448 064, 018 531 927

Facsimile: 9305 7369

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick, 3056 VIC.

Telephone: 9387 8488

GOJAKS MEATS & SMALLGOODS

Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134

Phone: (02)747 4028

HD HYUNDAI
MOTOR COMPANY

V.F.L

MASTER BODY WORKS P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,

DANDENONG, 3175

Ph: 9793 1477 Fax: 9793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
CAR-O-LINER-MEASURING SYSTEM
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 9560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

Novo in staro branje iz Baragove knjižnice

Draga Gelt, Magda Pišotek, Marija Penca: UČIMO SE SLOVENSKO – LET'S LEARN SLOVENIAN, I., II. in III. del. Prilagojeni učbeniki za učenje slovenščine v Avstraliji.

Slikanice za najmlajše, ki pripomorejo k učenju slovenščine:

MOJ PRVI SLIKOVNI BESEDNJAK, cena je 25 dolarjev.

MINKA GRE SPAT, cena je 30 dolarjev.

PIKIJEV ČAROBNI BOŽIČ, cena je 30 dolarjev.

SLOVENSKA DEŽELA V PRIPOVEDKI IN PODOBI – izbrala in za mladino priredila Dušica Kunaver. Cena je 15 dolarjev.

LUČ V ŽIVLJENJE – MOLITVENIK ZA STAREJŠE – primeren za vse, ki že slabše vidijo, saj so črke veliko večje kot običajno. Cena je 20 dolarjev.

SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR, izdan 1994. Cena je 27.50 dolarjev.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI SLOVAR, izdan 1993. Cena je 27.50 dolarjev.

Ivan Kobal: MEN WHO BUILT THE SNOWY (MEN WITHOUT WOMEN), cena knjige je 9 dolarjev.

Ivan Žigon: ŽIVLJENJSKI IZZIVI, spomini, članki, pesmi pod velikim vozom in južnim križem. Cena je 10 dolarjev.

Videokasete iz Baragove knjižnice

IN LOVING MEMORY - Ema Pivk, Frančiškanka Brezmadežnega spočetja, 15. 6. 1915 – 5. 2. 1999. Cena videokasete pogrebne slovesnosti je 25 dolarjev.

IZ HENČKOVEGA SODA - cena kasete je zaradi krajše dolžine 15 dolarjev.

VIDEOMEH ZA DOMAČO RABO z Borisom Kopitarjem 2. Cena je 25 dolarjev.

RAD TE IMAM COUNTRY - Milan Pečovnik - Pidži. Cena je 25 dolarjev.

BOŽIČNE PESMI (božični koncert v draveljski cerkvi, Ljubljana), 25 dolarjev.

Prosimo, da k ceni naročenega prištejete tudi poštnino.

**Dom počitka matere Romane
Slovenski dom za ostarele
11-15 R'Beckett St., Kew, VIC. 3101**

**Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
Phone and fax: 03-9853-1054**

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki za daljši ali krajši čas nudi domače okolje ter postrežbo ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego.

Osnovna cena je 85% od pokojnine.

Če ste sami že razmišljali o selitvi v dom, poznate koga, ki bi nas potreboval ali ste samo radovedni, kakšni so pogoji za sprejem, pokličite upravnika po telefonu, ali pa se v domu oglasite osebno. Z veseljem Vam bomo odgovorili na vsa vprašanja.

1999

GROUPS FOR SLOVENIA

departing from Adelaide, Brisbane, Canberra,
Melbourne & Sydney

SPECIAL AIRFARES FROM \$1540

Book now for the following dates:

15/5/99; 29/5/99; 2/6/99; 23/6/99; 5/7/99;
9/8/99; 18/9/99; 2/10/99; 15/11/99; 29/11/99

*****

We are now sole agents in Australia for the ABC Car Rental
Company in Slovenia.

Please contact us for very economical rates.

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1999

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali oviščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanja!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666**